ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ..... *Δραχμὰς 7.50*
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ..... *Φρ. Χρ. 8*

ΕΤΟΣ Γ' — ΑΡΙΘΜΟΣ 80

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ Λ. 10

Διὰ πᾶσαν αἴτησιν:
"ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΝ" ΑΘΗΝΑΣ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 19 Ἰανουαρίου 1908

Ἡ «ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ» διατελεῖ ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν καὶ τὸν ἔλεγχον δωδεκαμελοῦς συμβουλίου ἐκ δικηγόρων ἐν Ἀθήναις.

Ἐπόπται τῆς ὕλης καὶ ὑπεύθυνοι
ΠΕΤΡΟΣ ΘΗΒΑΙΟΣ
Π. ΛΑΓΟΠΑΤΗΣ — Α. ΜΠΟΥΚΡΑΣ
Δικηγόροι ἐν Ἀθήναις

ΕΡΡΙΚΟΥ DERNBURG

Η ΦΑΝΤΑΣΙΑ ΕΝ ΤΩι ΔΙΚΑΙΩι

Διάλεξις ἐν τῇ συνεδριάσει τῆς 21 Μαρτίου 1894 τῆς «Ἑταιρίας τῶν Νομικῶν» ἐν Βιέννῃ.

[Κατὰ μετάφρασιν τοῦ ἐν Ἀθήναις δικηγόρου κ. *Πέτρου Θηβαίου*.]

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου.)

Ὡς καὶ ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ ἀνεγράψαμεν, τὸ σήμερον δημοσιευόμενον τελευταῖον μέρος, δὲν ἀποτελεῖ μέρος τῆς κυρίως διαλέξεως τοῦ μεγάλου τῆς Γερμανίας πνεύματος, ἥτις ἐπερατώθη ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ, ἀλλ' εἶνε ἀπάντησις εἰς ἐπικρίσεις αἵτινες διεδέχθησαν τὴν διάλεξιν ταύτην, ἥτις ὡς ἐπίλογος καταχωρίζεται ἐν τῷ φυλλαδίῳ εἰς ὃ ἡ διάλεξις ἐδημοσιεύθη.

Χάριν τῆς συνοχῆς ἑπομένως τοῦ ὅλου θέματος, ἐθεωρήσαμεν σκόπιμον νὰ παραθέσωμεν καὶ ἡμεῖς τὴν ἐν εἴδει ἐπιλόγου ἀπάντησιν ταύτην.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Μόλις ἐπανακάμψας ἀπὸ τὸν πράγματι Παράδεισον τοῦ Lussin grande, ὅπου χάριν ἀναψυχῆς διέτριψα ἐπί τινα χρόνον, ἀνακτῶν δυνάμεις ἃς εἶχον κατατρίψει ἐν τῇ ἀδιαπτώτῳ ἐργασίᾳ, μετὰ κραυγῶν σχεδὸν ἐγενόμην δεκτὸς ἐν τῇ πατρίδι.

Δέσμη ὁλόκληρος ἐφημερίδων ἔκειτο ἐν τῷ γραφείῳ μου αἵτινες κατὰ κυριολεξίαν μὲ ἔλουον.

Ἓν ἐκ τῶν μᾶλλον μετριοπαθῶν ἄρθρων τῶν ἐφημερίδων τούτων ἀνέγραφε μεταξὺ ἄλλων ὅτι διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν παρέχεται ἐν τῷ προσώπῳ μου ἡ ἀπόδειξις ὅτι ἐνίοτε οἱ *θεωρητικοὶ* ἀποδεικνύονται ὡς οἱ χείριστοι *πολιτικοί*. Καὶ προσέθετε τὸ ἄρθρον τοῦτο, ὅτι ἔλλειψιν *πολιτικοῦ τάκτ* μαρτυρεῖ τὸ γεγονὸς ὅτι τὰς κατὰ τοῦ πολιτικοῦ γάμου αἰτιάσεις μου ἀνέλαβον νὰ ἀναπτύξω ἐπὶ Αὐστριακοῦ ἐδάφους καὶ καθ' ἣν στιγμὴν δεινὸς ἐν Οὐγγαρίᾳ διεξάγεται ἀγὼν θρησκευτικοπολιτικός. Τί ὡραῖα θὰ ἦτο, ἐπέλεγε τὸ ἄρθρον, ἂν ἔμενον εἰς τοὺς Πανδέκτας μου καὶ εἰς τὰ βιβλία μου!

Ταῦτα περίπου περιεῖχε τὸ μετριοπαθὲς ἄρθρον, ἐξ οὗ εὐχερῶς δύναταί τις νὰ ἐννοήσῃ εἰς ποῖον τόνον μοῦ ἐψάλλετο ὁ ἐξάψαλμος ὑπὸ τῶν μὴ μετριοπαθῶν!

Ἀλλὰ τί συνέβη;

Ὑπείκων εἰς τὰς ἐπανειλημμένας προσκλήσεις τῆς ἐν Βιέννῃ ἑταιρίας τῶν Νομικῶν, προέβην εἰς τὴν τόσον κινήσασαν τὸν χόλον διάλεξιν, ἀπευθυνόμενος οὐχὶ εἰς κοινὴν τινὰ λαϊκὴν συνάθροισιν ἀλλὰ πρὸς ὁμήγυριν ἐκ νομικῶν ἀποκλειστικῶς ἀποτελουμένην. Ὡς ἐργάτης τῆς ἐπιστήμης ἐχειρίσθην ἓν στενῶς ἐπιστημονικὸν θέμα, ὅπερ δὲν εἶχε κύριον ἀντικείμενον τὸ ζήτημα τοῦ πολιτικοῦ γάμου, ὅπερ ζήτημα ἐπεισοδιακῶς μόνον εὑρέθην εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ θίξω.

Καλλίτερον ὅμως θὰ ἦτο, λέγουν, ἂν τὸ παρέκαμπτον! Χάριν τῆς Οὐγγαρίας, προτιμώτερον θὰ ἦτο νὰ ἐσιώπων καὶ νὰ ἐφησύχαζον ἐν τῷ γραφείῳ μου.

Τὸ πρᾶγμα καταλήγει μέχρι τοῦ σημείου ὥστε νὰ μὴ ἀποκλείεται καὶ ἡ ὑπόνοια ὅτι διὰ τῆς διαλέξεώς μου ἐκείνης ἐπροτιθέμην νὰ ῥίψω τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Οὐγγαρίας!

Ἐὰν τὸ πρᾶγμα ἰδιαιτέρως ἐξένισε τοὺς ἐν Οὐγγαρίᾳ, λαμβανομένου μάλιστα ὑπ' ὄψιν ὅτι αἱ ὀλίγαι ἐκεῖναι γενικαὶ περὶ τοῦ πολιτικοῦ γάμου παρατηρήσεις μου δὲν ἀνεφέροντο εἰδικῶς πρὸς τὴν Οὐγγαρίαν, δὲν εἶμαι εἰς θέσιν νὰ γνωρίζω. Φρονῶ ὅμως ὅτι οἱ πολιτικοὶ τῆς Οὐγγαρίας εἶνε ἀνώτεροι τοιούτων μικρολογιῶν. Εἶμαι τῆς γνώμης ὅτι μία διάλεξις ἑνὸς ξένου καθηγητοῦ δὲν εἶνε εὔκολον νὰ φέρῃ εἰς δυσχερῆ θέσιν ἓν Οὐγγρικὸν Ὑπουργεῖον καὶ ὅταν ἀκόμη ἡ διάλεξις λαμβάνει χώραν ἐν Βιέννῃ. Ἢ μήπως δύναται νὰ ὑπάρχῃ καὶ ὁ φρονῶν, ὅτι οἱ ἐν Οὐγγαρίᾳ ζῶντες εὐκρινέστερον δύνανται ν' ἀκούωσι τὸ περὶ τοῦ πολιτικοῦ γάμου λεγόμενον, ὅταν τοῦτο λέγεται ἐν Βιέννῃ μόνον οὐχὶ δὲ καὶ ἐν Βερολίνῳ ἢ ἀλλαχοῦ;

Τόση ἑπομένως κακογλωσσιὰ δὲν ἦτο ἀπαραίτητον ν' ἀναπτυχθῇ, χάριν τῆς Οὐγγαρίας τάχα, ἐκ μέρους τοῦ Γερμανικοῦ τύπου.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει τὰς περὶ τοῦ κατ' ἀνάγκην πολιτικοῦ γάμου πεποιθήσεις καὶ γνώμας μου ἐπειράθην νὰ ἀναπτύξω ὅσον τὸ δυνατὸν σαφῶς ἐπιστημονικῶς οὐχὶ ὅμως καὶ προκλητικῶς. Ὁ ἀντίθετον τυχὸν ἔχων γνώμην ἐν Γερμανίᾳ τύπος, εἶχε τὸ δικαίωμα ἢ νὰ μὴ δώσῃ οὐδεμίαν εἰς ἐμὲ προσοχὴν ἢ νὰ μὲ ἀντικρούσῃ. Ἠδύνατο καὶ εἰς τὴν διάλεξίν μου νὰ μὴ ἀποδώσῃ σημασίαν, ἐὰν πράγματι ὁ θεσμὸς τοῦ πολιτικοῦ γάμου τόσον ἔχει ἑδραιωθῇ παρὰ τῷ Γερμανικῷ λαῷ ὥστε παρέμειναν εἰσέτι παρὰ τὸ πλευρόν του σχολαστικοὶ τινὲς φανατικοὶ θεωρητικοί. Ἠδύνατο ἐπίσης καὶ νὰ ὑπεραμυνθῇ, ἴσως δὲ καὶ μετ' ἐπιχειρημάτων τοῦ θεσμοῦ τούτου. Αἱ εἰρωνίαι ὅμως πᾶν ἄλλο ἢ ἀπάντησιν ἀποτελοῦσιν, ἢ μᾶλλον ἀποτελοῦσιν ἔνδειξιν ἀδυναμίας. Ὅπου ἐλλείπουσι θετικὰ ἐπιχειρήματα ἐκεῖ ἀναφαίνεται ἡ προσπάθεια πρὸς μετατόπισιν τοῦ ζητήματος.

Ὅταν πρὸ εἴκοσι περίπου ἐτῶν ἀπεφάσισεν ὁ τότε Ὑπουργὸς Falk τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ θεσμοῦ τοῦ κατ' ἀνάγκην πολιτικοῦ γάμου, ὡρμήθη ἐκ τῆς προϋποθέσεως, ὅτι εἰς σπανιωτάτας περιπτώσεις δὲν θὰ παρηκολούθει τοῦτον καὶ ὁ ἐκκλησιαστικός. Τὴν ἰδέαν ταύτην ἐχαρακτήρισα ἔκτοτε ὡς λίαν αἰσιόδοξον.

Ἡ πεῖρα δὲν ἀπέδωσε δίκαιον εἰς τὸν Ὑπουργὸν ἐκεῖνον.

Ὁ θεσμὸς τοῦ κατ' ἀνάγκην πολιτικοῦ γάμου δύναταί τις νὰ εἴπῃ ὅτι δὲν ἐπεδοκιμάσθη ἐν Γερμανίᾳ. Τὸ πρᾶγμα ἴσως νὰ ἔχῃ ἄλλως προκειμένου περὶ τῆς παρὰ τὸν Ρῆνον ἐπαρχίας, τοῦτο ὅμως ἐξηγεῖται ὅτι ὑπὸ ἄλλας προϋποθέσεις καὶ ἄλλας συνθήκας, μὴ ὑφισταμένας ἐν τῇ λοιπῇ Γερμανίᾳ, εἰσήχθη ὁ θεσμὸς οὗτος ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ ἐκείνῃ.

Δὲν προτίθεμαι βεβαίως, καὶ δὴ ἕνεκα τῆς κατ' ἐμοῦ ἐπιθέσεως, νὰ προβῶ εἰς συγγραφὴν αὐτοτελοῦς πραγματείας πρὶν τοῦ τύπου τῆς τελέσεως τοῦ γάμου, ὑπέχω ὅμως τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἀποκρούσω τὸ φαινόμενον καθ' ὃ ἐπιδιώκεται ὁ ἀποκλεισμὸς τῆς συζητήσεως καὶ τῆς ἐπιστημονικῆς ἀναπτύξεως ἑνὸς τῶν σημαντικωτέρων τοῦ δικαίου ζητημάτων διὰ τοῦ συνδυασμοῦ τούτου πρὸς τὰ πολιτικὰ συμφέροντα τῆς ἡμέρας.

Ἐν τῷ κώδικι τῷ διέποντι τὸν τύπον ἀπαραίτητον νὰ προστεθῇ καὶ τὸ ἄρθρον: «Ἡ ἐπιστήμη καὶ ἡ διδασκαλία ταύτης εἰσὶν ἐλεύθεραι».

Ἡ ἐπιστήμη εἶνε κοινὸν τοῦ ἔθνους ἀγαθόν. Τοῦτο δὲν πρέπει οὐδέποτε νὰ λησμονῇ ὁ τύπος.

ΑΠΟ ΤΑ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

Ἄρειος Πάγος.

(Ἀμφισβητούμενα δικονομικὰ ζητήματα ἀναφυόμενα μετὰ τὴν δόσιν ἀναγκαίου ὅρκου ἐπιβληθέντος ὑπὸ προδικαστικῆς ἀποφάσεως ἐπικυρωθείσης ὑπὸ τοῦ Ἐφετείου. Γνωμοδότησις τοῦ Ἀντεισαγγελέως τοῦ Ἀρείου Πάγου κ. **Κ. Ν. Μανιάκη** κατὰ τὴν συνεδρίασιν τοῦ ἀκυρωτικοῦ τμήματος τῆς 14ης Ἰανουαρίου 1908).

Κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος 1907 τὸ δικαστήριον τοῦτο διὰ μὲν τῶν ὑπ' ἀριθ. 204 καὶ 223 ἀποφάσεών του ἀνῄρεσεν ἀποφάσεις Ἐφετείων, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι, ὑποβληθείσης ἐνώπιον αὐτῶν πρὸς συζήτησιν ἐφέσεως κατὰ τῆς μετὰ τὴν δόσιν τοῦ ὅρκου καταστάσης ὁριστικῆς ἀποφάσεως, τὸ Ἐφετεῖον ἀνεκάλεσε τὴν προγενεστέραν ἀπόφασίν του, δι' ἧς εἶχεν ἐπικυρώσῃ τὴν ἐπιβαλοῦσαν τὸν ὅρκον προδικαστικὴν ἀπόφασιν, ὡς παραβιάσασαν τὰς ὡρισμένας διατάξεις τῶν ἄρθρων 273 § 2, 357 καὶ 382 τῆς Πολ. Δικον. καθ' ἃς κατὰ τοῦ διὰ τοῦ δοθέντος ὅρκου βεβαιουμένου γεγονότος οὐδεμία ἐπιτρέπεται ἀντακόδειξις· διὰ δὲ τῆς μεταγενεστέρας ὑπ' ἀριθ. 408 ἀποφάσεώς του ἀντίθετον ὅλως ἐξήνεγκε γνώμην, ἐπικυρῶσαν ἀπόφασιν Ἐφετείου στηριχθεῖσαν ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἀκριβῶς ἀρχῆς ἐφ' ἧς εἶχον στηριχθῇ αἱ προμνησθεῖσαι ἀναιρεθεῖσαι ἀποφάσεις.

Τίς ἡ ὀρθοτέρα γνώμη;

Ἡ ἀρχὴ ἣν καθιεροῖ ἡ εἰρημένη νεωτάτη τοῦ Δικαστηρίου τούτου ὑπ' ἀριθ. 408 ἀπόφασις, ἤτοι ὅτι «ἐκκληθείσης πρωτοδίκου ἀποφάσεως, καταστάσης ὁριστικῆς διὰ τῆς δόσεως τοῦ ἐπιβληθέντος ὅρκου, τὸ Ἐφετεῖον εἰς ὃ μετεβιβάσθη ὁλόκληρος ἡ ὑπόθεσις κατὰ τ' ἄρθρ. 776 ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρ. 770, ἔχει τὸ δικαίωμα δυνάμει τοῦ ἄρθρ. 180 ν' ἀνακαλῇ τὴν προγενεστέραν ἀπόφασίν του τὴν ἀπορρίψασαν ἔφεσιν κατὰ παρεμπιπτούσης πρωτοδίκου ἀποφάσεως ἐπιβαλούσης ὅρκου, ὑποστηρίζει ἀρχὴν ἣν πολλαὶ προγενέστεραι τοῦ δικαστηρίου τούτου ἀποφάσεως καθιέρωσαν κατὰ διαφόρους ἐποχὰς καὶ δὴ ἐν ἔτει 1847 διὰ τῶν ὑπ' ἀριθ. 5, 58 καὶ 200, ἐν ἔτει 1860 διὰ τῆς ἀριθ. 57, ἐν ἔτει 1868 διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 200, ἐν ἔτει 1866 διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 107, ἐν ἔτει 1882 διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 821, ἐν ἔτει 1884 διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 279, ἐν ἔτει 1885 διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 13 καὶ τέλος ἐν ἔτει 1891 διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 217.

Ἀλλὰ καὶ ἡ ἀρχὴ ἣν διετύπωσαν αἱ προμνησθεῖσαι καὶ κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος ἐκδοθεῖσαι ἀποφάσεις ὑποστηρίζεται ὑπὸ πολλῶν ἀποφάσεων, τὸ σύμπλεγμα τῶν ὁποίων, καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι διαρκῶς ἀποχρουόμενον ὑπὸ τῆς εἰς τὸ μέλλον παγίας νομολογίας υἱοθετούσης τὴν ἀρχήν, ἣν υἱοθέτησεν ἡ νεωτάτη ὡς εἴρηται ἀπόφασις, ἐξέλθῃ τοῦ δικαστικοῦ ὁρίζοντος, δὲν θὰ ἐξαφανισθῇ ὅμως ἐκ τοῦ δικαστικοῦ στερεώματος διότι δὲν θὰ παύσῃ νὰ παριστᾷ λαμπρὸν διαμαρτυρούμενον Γαλαξίαν κατὰ τῆς ἐπικρατησάσης τελευταίας γνώμης.

Τὸ ζήτημα ἔχει τὴν ἱστορίαν του:

Ἐν ἔτει 1872 ὁ ἀείμνηστος Οἰκονομίδης ἐν τῷ τόμῳ 4ῳ τῆς Πείρας Ἰωαννίδου καὶ ἐν σελίδι 4846 ὑπεστήριζεν ὅτι ὁ δοθεὶς ὅρκος ἀποτελεῖ δικαστικὴν ἀλήθειαν, ἤτοι ἐν τεκμήριον juris et de jure ὅπερ δεσμεύει τὸν δικαστὴν μὴ δυνάμενον πλέον ν' ἀνακαλέσῃ τὴν ἐπιβαλοῦσαν τὸν ὅρκον ἀπόφασίν του καὶ καθ' ἣν ἔτι περίπτωσιν αἱ προσαγόμεναι ἀποδείξεις ἀποδεικνύουσι σφαλερὰν τὴν ἀπόφασίν του.

Πολλαὶ ἀποφάσεις τοῦ δικαστηρίου τούτου ὑποστηρίζουσι τὴν ἀρχὴν ταύτην, αἱ νεώτεραι δὲ τούτων εἰσὶν ἡ ὑπ' ἀριθ. 42 τοῦ 1861, ἡ 307 τοῦ 1881, ἡ ὑπ' ἀριθ. 399 τοῦ 1884, ἡ ὑπ' ἀριθ. 2 τοῦ 1887, αἱ ὑπ' ἀριθ. 7, 69 καὶ 320 τοῦ 1889 καὶ τέλος αἱ προμνησθεῖσαι δύο ἀποφάσεις λήξαντος ἔτους.

Τὸ ζήτημα ὅμως δὲν περιωρίσθη εἰς τὰ σημεῖα ἅτινα καθιεροῦσιν αἱ δύο, ὡς εἴρηται, ἀμφισβητούμεναι γνῶμαι. Διότι ἄλλαι ἀποφάσεις ἐφαρμόζουσι τὸ τεκμήριον μόνον καθ' ἣν περίπτωσιν ἐδόθη ὁ ὅρκος συνεπείᾳ ἀποφάσεως ἐπιβαλούσης τὰς συνεπείας τοῦ δοθησομένου ὅρκου· τοιαῦται δ' ἀποφάσεις εἰσὶν ἡ 47 τοῦ 1857, ἡ 35 τοῦ 1868, ἡ 53 τοῦ 1881, ἡ 53 τοῦ 1866 καὶ ἡ ὑπ' ἀριθ. 97 τοῦ 1887 καὶ ἄλλαι.

Ἀλλ' ὑπάρχει καὶ ἑτέρα σειρὰ ἀποφάσεων καθ' ἃς πρὸς ἐφαρμογὴν τοῦ νομίμου τεκμηρίου ἀπαιτεῖται ὁ ὅρκος νὰ μὴ ἐδόθη *τυχαίως*. Τὴν γνώμην δὲ ταύτην διετύπωσαν αἱ ἑξῆς ἀποφάσεις· ἡ ὑπ' ἀριθ. 12 τοῦ 1856, ἡ ὑπ' ἀριθ. 282 τοῦ 1877, ἡ ὑπ' ἀριθ. 232 τοῦ 1881, ἡ ὑπ' ἀριθ. 281 τοῦ 1883, αἱ ὑπ' ἀριθ. 261 καὶ 359 τοῦ 1887, ἡ ὑπ' ἀριθ. 216 τοῦ 1891 καὶ ἡ ὑπ' ἀριθ. 261 τοῦ 1896.

Πλὴν καὶ ἡ τελευταία αὕτη ἐκδοχὴ δὲν στερεῖται διακυμάνσεων· διότι ἄλλαι μὲν ἀποφάσεις θεωροῦσιν ὡς νομίμως δοθέντα τὸν ὅρκον ὡς τυχαῖον, δυνάμει ἀποφάσεως ἐκδοθείσης ὑπὸ τοῦ Προέδρου *προφορικῶς*, ἄλλαι δὲ κατὰ πλειοψηφίαν ἐκδοθεῖσαι, ἀπαιτοῦσιν ἵνα ὁ ὅρκος χαρακτηρισθῇ ὡς δοθεὶς τυχαίως καὶ ἔκδοσιν ἀποφάσεως συντεταγμένης κατὰ τὰς ἐν τῇ Πολιτ. Δικονομίᾳ διαγραφομένας διατυπώσεις, τῆς μειοψηφίας ἰσχυρισαμένης ὅτι ὁ δοθεὶς ὅρκος διατηρεῖ τὸν χαρακτῆρα τῆς τυχαίας δόσεως αὐτοῦ, ὅταν τοῦτο ἐπετράπη κατὰ τὴν βεβαίωσιν τοῦ σχετικοῦ πρακτικοῦ δι' ἀποφάσεως ἐκδοθείσης ὑπὸ τοῦ Προέδρου, διότι ἡ μὴ τυχὸν σύνταξις ἐπὶ χαρτοσήμου καὶ κατὰ τὰς νομίμους διατυπώσεις ἀποφάσεως. καθιστῶσιν ὑπεύθυνον μόνον τὸν Γραμματέα τοῦ Δικαστηρίου, οὐχὶ δὲ καὶ τὸν ὅλως ἀμέτοχον τῶν πράξεων αὐτοῦ διάδικον.

Τοιαύτης οὔσης τῆς Νομολογίας πρόδηλον εἶνε ὅτι ἡ θέσις τῶν διαδίκων θὰ διαμένῃ πάντοτε προβληματική. Τοιαύτη ὅμως κατάστασις ἀντίκειται εἰς τὴν ἀποστολὴν τοῦ ἀνωτάτου Δικαστηρίου, ὅπερ ὀφείλει νὰ καταβάλλῃ πᾶσαν προσπάθειαν ὅπως ἐπιτύχῃ τὴν ἑνότητα τῆς Νομολογίας, ὡς ἐκ τούτου νομίζω ὅτι μοὶ ἐπιβάλλεται τὸ καθῆκον νὰ ἐκφράσω γνώμην τείνουσαν εἰς τὴν συνδιαλλαγὴν τῶν ἀντιθέσεων καὶ εἰς τὴν καθιέρωσιν μιᾶς παγίας ἀρχῆς. Τοῦτο δὲ δὲν δύναται νὰ ἐπιτευχθῇ

εἰμὴ διὰ τῆς ἀναλύσεως ἁπάντων τῶν συστημάτων, ἅτινα καθιέρωσεν ἡ Νομολογία τοῦ Δικαστηρίου τούτου.

(Ἀκολουθεῖ)

Γερμανικαὶ παροιμίαι.

Ἡ μεγίστη τῶν ἀδικιῶν εἶνε τὸ δίκαιον τοῦ ἰσχυροτέρου.

ΑΡΘΡΑ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 19 Ἰανουαρίου.

Δικαίως ὁ La Bryere λέγει ὅτι τὸ δικηγορικὸν ἐπάγγελμα εἶνε μία διαρκὴς θυσία τοῦ ἐνασκοῦντος αὐτὸ εἰς τὸ συμφέρον τῶν ἄλλων.

Δὲν δύναται νὰ νοηθῇ δικηγόρος, ὅστις δὲν εἶνε ἕτοιμος νὰ ὑποστῇ καὶ θυσίας προσωπικὰς ὑπὲρ τῆς ἐπικρατήσεως τοῦ δικαίου, ὅπερ ἑκάστοτε ὑποστηρίζει.

Ὁ δικηγόρος, ὑπερασπίζων τὸν ἀδικούμενον πολίτην ἐν τῷ ἀγῶνι τῆς ζωῆς, βεβαίως θὰ εὑρεθῇ εἰς τὴν ἀνάγκην χάριν τοῦ νομίμου συμφέροντος τοῦ πελάτου του, καὶ ἀτομικὰ συμφέροντα καὶ προσωπικὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν προσωπικήν του ἀσφάλειαν νὰ θέσῃ ἐν δευτέρᾳ μοίρᾳ, διότι κύριος σκοπὸς τοῦ ἐπαγγελματικοῦ του βίου εἶνε ἡ ἀπόκρουσις τῆς ἀδικίας, εἴτε αὕτη προέρχεται ἐξ ἰδιώτου, εἴτε ἐξ ὑπερβασίας τῶν δικαστικῶν λειτουργῶν.

Εἰς τὰς σκέψεις ταύτας ἤχθημεν συνεπείᾳ τῆς ἀποχωρήσεως τῆς ὑπερασπίσεως τῶν κατηγορουμένων Ζευγώλη.

Καίτοι δὲ λαμβάνομεν ὑπ' ὄψιν τὰς μεγάλας δυσχερείας εἰς ἃς προσκόπτει ἡ ὑπεράσπισις τῶν κατηγορουμένων ἐνώπιον τῶν ἡμετέρων ἀκροατηρίων, καίτοι καὶ ἐκ πείρας ἔχομεν δοκιμάσει τὴν ἀντιδικίαν τὴν φανατικὴν καὶ στρεψόδικον, τὴν ἀσκουμένην παρά τινων προεδρευόντων, καίτοι ἔχομεν ὑποστῇ τῆς προκαταλήψεως τ' ἀποτελέσματα, καίτοι ἔχομεν μετ' ἄλγους ψυχικοῦ αἰσθανθῇ τὰς ὀλεθρίας συνεπείας τῆς ἀτελοῦς παρ' ἡμῖν ἀντιλήψεως περὶ τῆς μεγάλης συμβολῆς τῆς ὑπερασπίσεως τοῦ κατηγορουμένου εἰς τὴν ἀπονομὴν τῆς δικαιοσύνης, καὶ συνεπῶς δὲν ἀγνοοῦμεν πόσον πολλάκις δοκιμάζεται ἡ ὑπομονὴ τοῦ δικηγόρου καὶ πόση δύναμις ἀπαιτεῖται διὰ νὰ συγκρατηθῇ ἡ ἐκχυλίζουσα ἀγανάκτησις διὰ τὴν παραβίασιν τῶν δικαιωμάτων τῆς ὑπερασπίσεως· ἐν τούτοις δὲν δυνάμεθα νὰ μὴ εἴπωμεν ὅτι ἡ ἀποχώρησις τῆς ὑπερασπίσεως ἐν τῷ μέσῳ τῆς διαδικασίας, ἀνεξαρτήτως πρὸς τὸ δικονομικῶς ἔκτροπον ταύτης, περιέχει καὶ ἀθέτησιν τόσον τῆς εἰδικῆς ἐντολῆς ἣν αὕτη ἀνεδέχθη πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν κατηγορουμένων, ὅσον καὶ τῆς γενικῆς ἀρχῆς τοῦ δικηγορικοῦ ἐπαγγέλματος, ἥτις εἶνε ἐμμονὴ τοῦ ὑπερασπιστοῦ πρὸς ἐπικράτησιν τοῦ ὑποστηριζομένου δικαίου, μέχρις ὑστάτων.

Ἀλλ' ἂν δύναταί τις νὰ εἴπῃ ὅτι ἡ ἀποχώρησις τῆς ὑπερασπίσεως παρουσιάζει τι τὸ δικονομικῶς ἔκτροπον, δὲν δύναται ἄλλως νὰ ὀνομασθῇ καὶ ἡ τακτικὴ ἐνίων προεδρευόντων οἵτινες, διὰ τῆς ἐνασκήσεως τῶν δικαιωμάτων των, ὑποβάλλουν εἰς ἀληθῆ δοκιμασίαν τοὺς ὑπερασπιστὰς τῶν κατηγορουμένων, καὶ θέτουν πρὸ αὐτῶν τὸ δίλημμα, ἢ νὰ ἀποχωρήσουν, ἢ ἐμμένοντες νὰ προκαλέσουν τὴν τιμωρίαν των.

Περισσότερος σεβασμὸς πρὸς τὰ δικαιώματα τῆς ὑπερασπίσεως δὲν θὰ ἦτο ἄσκοπος πρὸς βεβαίωσιν τῆς ἀπονομῆς τῆς δικαιοσύνης καὶ ἡ ἔλλειψις αὐτοῦ δίδει τὴν εἰκόνα ὑπερβασίας.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΡΟΣ ΤΗΝ "ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΝ,,

Ἀξιότιμε Κύριε Συντάκτα,

Ἴσως εἶμαι ὑπερβολικὸς πιστεύων ὅτι, κατὰ μέγα μέρος, ἡ τῆς πατρίδος κακοδαιμονία ὀφείλεται εἰς τὰς μᾶλλον ἀνεπτυγμένας τάξεις καί, ἰδίᾳ, εἰς ἡμᾶς τοὺς δικηγόρους, εἰς χεῖρας τῶν ὁποίων κατὰ τὸ πλεῖστον εὑρίσκονται αἱ διάφοροι λειτουργίαι τῆς πολιτειακῆς μηχανῆς, ἀπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ μέχρι τοῦ ὑπενωμοτάρχου ἀστυνομεύοντος Ἀγνάντων, ἀπὸ τοῦ ἀνωτάτου δικαστικοῦ λειτουργοῦ μέχρι τοῦ τελευταίου ὑπογραμματέως τοῦ Εἰρηνοδικείου καὶ ἴσως εἶμαι ὑπερβολικώτερος πιστεύων ὅτι, ἡ διὰ τῶν Δικηγορικῶν Συλλόγων μόρφωσις καὶ ἀνύψωσις τοῦ ἠθικοῦ τῶν Δικηγόρων, τῶν ἐν διαρκῇ καὶ ἀμέσῳ σχέσει διατελούντων πρὸς πάσας τὰς καθεστηκυίας ἀρχὰς καὶ πρὸς πάντα τὰ κοινωνικὰ στρώματα, θὰ συντελέσῃ τὰ μάλιστα εἰς τὴν βελτίωσιν τῆς τὰ μάλιστα ξεχαρβαλωμένης πολιτειακῆς μηχανῆς, διὰ τῆς ἀσκήσεως αὐστηροῦ μὲν ἐλέγχου ἐπὶ τῶν τυχὸν ἐκτρεπομένων ἀρχῶν, ἀγαθοεργοῦ δὲ καὶ ἠθικοποιοῦ ἐπιδράσεως ἐπὶ τῶν διαφόρων κοινωνικῶν στρωμάτων. Ἀλλ' ἀσφαλῶς ἐγενόμην λίαν ὑπερβολικός, ἂν μὴ ἁπλοῦς, πιστεύσας ὅτε γηθοσύνως τὴν ἐμφάνισιν τῆς «Δικαιοσύνης» ἐχαιρέτων, ὅτι ἔμελλεν αὕτη νὰ συντελέσῃ εἰς τὸν συνασπισμὸν τῶν Δικηγόρων χάριν τοῦ ἑαυτῶν συμφέροντος καὶ τοῦ συμφέροντος τῆς πολιτείας, καὶ ὅτι ἡ ἐμφάνισις αὐτῆς ἤθελε σημειώσει τὴν ἀφετηρίαν νέου ἠθικοῦ βίου τῶν Δικηγόρων καὶ τῆς περὶ αὐτοὺς κοινωνίας καὶ ἤθελε θέσει τὴν κρηπίδα, ἐφ' ἧς θὰ ἐθεμελιοῦτο τὸ νέον ἠθικὸν καὶ πολιτειακὸν οἰκοδόμημα, παρασκευάζουσα νέον φυτώριον ὑπαλληλικὸν καὶ πολιτικὸν καὶ κοινωνικὸν καὶ ἐγχύνουσα νέον αἷμα εἰς τὸν εἰδεχθῆ πολιτικόν μας σκελετόν. Ἐν ἐπιγνώσει δὲ ὅτι τοιαῦται μεταβολαὶ δὲν δύνανται νὰ ἐπέλθωσιν, ὡσεὶ διὰ μαγείας καὶ ἐν μιᾷ στιγμῇ, ἀλλ' ὅτι ἡ ἕξις τοῦ ἀντιλαμβάνεσθαι ἕκαστον τῶν ἑαυτοῦ καθηκόντων καὶ ἐκπληροῦν αὐτά, — ὅπερ κατὰ τὴν ταπεινήν μου κρίσιν ἀποτελεῖ τὴν βάσιν τῆς ἠθικῆς μορφώσεως — κατὰ μικρὸν καὶ προσκρούουσα εἰς τὸν ἔμφυτον τῷ ἀνθρώπῳ ἐγωϊσμόν, τὸν μόνον δικαιώματα καὶ οὐχὶ καὶ ὑποχρεώσεις ἀναγνωρίζοντα, βραδέως κτᾶται, ἀνέμενον μέχρι τοῦδε. Ἀλλ' ἔκτοτε παρῆλθον τρία ὅλα ἔτη· καὶ οὐ μόνον οὐδ' ἡ ἐλαχίστη ἐπῆλθε μεταβολή, ἀλλ' οὐδ' ἠδυνήθην νὰ διακρίνω τοιαύτην τινὰ κατεύθυνσιν εἰς τὴν δρᾶσιν τῆς Δικαιοσύνης. Ὁότι, πλὴν ἀναλαμπῶν τινων, κατὰ τὰ λοιπὰ ἡ «Δικαιοσύνη» οὔτε περὶ συντάξεως τῶν Δικηγόρων σπουδαίως ἠσχολήθη, οὔτε ἐπραγματεύθη ζητήματα ἢ ἐλάχιστα — ἂν μὴ οὐδόλως — συμβάλλοντα εἰς τὸν σκοπόν, ἢ ἠσχολήθη εἰς Βυζαντιακὰς ὅλως συζητήσεις, ὡς: Περὶ τοῦ ἂν πολίτης τις προσηνέχθη κατὰ Σωκράτην ἢ κατὰ Jehring ἀρνηθεὶς νὰ ζητήσῃ τὴν ἱκανοποίησιν τῆς ἐν τῷ προσώπῳ αὐτοῦ προσβληθείσης πολιτείας. Καὶ ἔπειτα; Μηδέν. Εἴτε ἐπολιτεύθη κατὰ Σωκράτην εἴτε μή, εἴτε ἠμύνθη παθητικῶς, εἴτε δὲν ἠμύνθη, παρέσχε ζήτημα, οὗπερ ἔδει νὰ ἐπιληφθῇ ἡ «Δικαιοσύνη» συμφώνως πρὸς τὸν προορισμὸν αὐτῆς ὑπὸ διάφορον ὅλως ὄψιν ἐκείνης, ἐφ' ἧς ἠσχολήθη. Ὁ διακεκριμένος ἐκεῖνος πολίτης, δικαιολογούμενος διατὶ δὲν ἀπηυθύνθη εἰς τὴν Δικαιοσύνην τῆς πατρίδος του, ἐπιδιώκων τὴν ἱκανοποίησιν τῆς ἐν τῷ προσώπῳ αὐτοῦ προσβληθείσης πολιτείας, εἶπε μετὰ σθένους: διότι ἡ δικαιοσύνη αὕτη οὐδεμίαν μοὶ ἐμπνέει πεποίθησιν, μὴ ἱσταμένη πλέον εἰς τὸ ὕψος αὐτῆς οὐδὲ ἐκπροσωπουμένη ὑπὸ τῆς κρατούσης τὸ ξῖφος καὶ τὸν ζυγὸν θεάς, ἀλλ' ὑπὸ εἰδεχθοῦς μαστρωποῦ, ρακενδύτου δούλης τῆς φαύλου συναλλαγῆς. Τί ἔδει λοιπὸν ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ νὰ ἀποτελέσῃ τὸ ἀντικείμενον, εἰς ὃ ἔδει νὰ ἀσχοληθῇ ἡ «Δικαιοσύνη», ἡ Ἐφημερὶς τῶν Δικηγόρων, ἡ σκοπὸν ἔχουσα τὴν βελτίωσιν τῶν τῆς Θέμιδος, τῆς κρηπῖδος ταύτης παντὸς πολιτειακοῦ οἰκοδομήματος;

Ἔδει ν' ἀνκτάμῃ τὴν κατὰ τῆς Δικαιοσύνης μομφὴν ταύτην καὶ ἂν εὕρισκεν ὅτι ἡ μομφὴ αὕτη εἶνε ἄδικος, ἔδει δριμέως νὰ ἐλέγξῃ καὶ νουθετήσῃ αὐτὸν καὶ τὸν ἀποδείξῃ σφαλλόμενον, ἂν δὲ εὕρισκεν ὅτι ἡ Δικαιοσύνη ὄντως κατεσπίλωσεν ἑαυτὴν καὶ ἀνίκανον πρὸς προστασίαν τῶν πολιτῶν κατέστησε καὶ ἀναξίαν τῆς ἐμπιστοσύνης αὐτῶν, ἔδει ν' ἀναγνωρίσῃ ὅτι ἡ μὴ προσφυγὴ τοῦ πολίτου εἰς οὕτω γελοίαν καὶ φαύλην δικαιοσύνην ἐπεβάλλετο αὐτῷ ἐκ τῆς ἐπιγνώσεως τῆς ἰδίας αὐτοῦ ἠθικότητος, καὶ ἡ ἄρνησις τῆς ἐπικλήσεως αὐτῆς ἀποτελεῖ τὴν περιφανεστέραν διαμαρτυρίαν κατὰ τῆς ἀνηθικότητος αὐτῆς, αἰρομένη δὲ ὑπὲρ ἑαυτὴν καὶ ἐπικαλουμένη τὴν συνδρομὴν τῶν ἁπανταχοῦ Δικηγόρων καὶ τῶν ἄλλων χρηστῶν πολιτῶν, ὧν δὲν ἐστερήθη ἔτι τελείως ἡ Ἑλλάς, νὰ ἀναζητήσῃ καὶ ἀνεύρῃ τὰ ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σαπρὰ καὶ τὴν ἀποκοπὴν αὐτῶν νὰ ἐπιδιώξῃ. Δὲν αἰσθάνεται ἐν ἑαυτῇ τοσαύτην δύναμιν; Τότε ἂς παύσῃ ὑφισταμένη διότι δὲν ὑπάρχει τις ὁ τὸ ἑαυτοῦ καθῆκον ἐπιτελῶν καὶ ὁ Ἐθνικὸς Καιάδας εἶνε ἐγγύς.

Δέξασθε μὲ τὴν διαβεβαίωσιν τῆς ἐξαιρέτου πρὸς ὑμᾶς ὑπολήψεως.

Ἐν Κορίνθῳ τῇ 9η Ἰανουαρίου 1908.

Γ. Α. Καλλίρης, δικηγόρος

Η ΕΔΡΑ ΤΟΥ ΑΡΧΑΙΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ

Εὐχαρίστως πληροφορούμεθα ὅτι προκειμένου ν' ἀποφανθῇ ἡ Νομικὴ Σχολὴ τοῦ Πανεπιστημίου ἐπὶ τοῦ ὑποβληθέντος αὐτῇ ἐρωτήματος περὶ τοῦ καταλλήλου διὰ νὰ καταλάβῃ τὴν συσταθησομένην ἕδραν τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Δικαίου, ἔχει ὑπ' ὄψιν αὐτῆς τὰ ἔργα ἀνδρὸς ἀπὸ εἰκοσαετίας καὶ πλέον ἀσχολουμένου περὶ τὸ Δίκαιον τοῦτο, μεγίστης δ' ἀπολαύοντος ἐκτιμήσεως παρὰ τῶν ἁρμοδίων εἰδικῶν τῆς Εὐρώπης, τοῦ κ. Πέτρου Φωτιάδου δικηγόρου ἐν Σμύρνῃ.

Ἡ Ἀκαδημία τοῦ Βερολίνου ἀνέθηκεν εἰς τὸν περιφανῆ Kenyon κατὰ τὸ 1903 τὴν ἔκδοσιν τῆς Ἀριστοτέλους Ἀθηναίων Πολιτείας ἐν τῆς ὁποίας τῷ προλόγῳ ἐγκωμιαστικώτατα μνημονεύει τοῦ κ. Φωτιάδου, ὃν τάσσει εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν τῶν ἐν Εὐρώπῃ συναδέλφων του τῶν ἀσχολουμένων περὶ τὸ Ἀρχαῖον Δίκαιον· οὗτος δὲ ὡς καὶ ὁ πολὺς ἀείμνηστος Blass παραλαμβάνουσι τὰς ὑπὸ τοῦ κ. Φωτιάδου γενομένας διορθώσεις, ὡς καὶ ἄλλοι σοφοί.

Ὁ κ. Φωτιάδης ἔγραψε πολλά, ἐν οἷς διορθωτικὰ εἰς Ἀριστοτέλους Πολιτείαν, συμβολὰς εἰς τὸ ἀττικὸν δίκαιον, διορθωτικὰ καὶ ἑρμηνευτικὰ εἰς Ἰσαῖον, περὶ κληρώσεως καὶ πληρώσεως τῶν ἡλιαστικῶν δικαστηρίων, διορθωτικὰ καὶ ἑρμηνευτικὰ εἰς Λυσίαν, περὶ τῆς διαμεμετρημένης ἡμέρας καὶ κλεψύδρας, διώρθωσε καὶ ἡρμήνευσε τοὺς νομικοὺς ὅρους τοὺς ἀναφερομένους ἐν τῷ πασιγνώστῳ Κανταβριγιακῷ λεξικῷ, περὶ τοῦ ἐτησίου κηρύγματος τοῦ ἄρχοντος ἐπωνύμου, ἡ δὲ ἀνακοίνωσις αὐτοῦ περὶ τούτου ἐγένετο ἐν τῷ ἐσχάτως συγκροτηθέντι ἀρχαιολογικῷ συνεδρίῳ καθ' ὃ ἀπήντησεν εἰς τὸν κ. Φωτιάδην ὁ ἐπιφανὴς Milamovitz, ἔγραψε περὶ λογιστῶν καὶ εὐθύνων, περὶ ἐλαιῶν μοριῶν καὶ τοῦ δικαίου ἐπιφανείας ἐν τῷ ἑλληνικῷ Δικαίῳ καὶ ἄλλῳ καὶ ἄλλα πολλά. Ὅθεν δικαίως ἀναμένεται καὶ ἡ ὑπὸ τῆς Νομικῆς Σχολῆς ἱκανοποίησις τῶν ἀγώνων αὐτοῦ τῶν ἐπιστημονικῶν δι' ὧν τιμᾷ ἐν Εὐρώπῃ τὸ Ἑλληνικὸν ὄνομα.

* * *

Αἱ στῆλαι τῆς «Δικαιοσύνης» εἶνε εἰς τὴν διάθεσιν παντὸς δικηγόρου, δικαστοῦ ἢ ἄλλου δικαστικοῦ προσώπου, εὑρισκομένου εἰς τὴν ἀνάγκην ἢ ἐπιθυμοῦντος νὰ ἀνακινήσῃ πᾶν ἐν γένει ζήτημα σχετιζόμενον μὲ τὴν ἀπονομὴν τοῦ δικαίου.

Ἐν εἴδει ἐπιλόγου

«Οὐδεὶς ἠμφισβήτησε, καὶ οὐδεὶς θ' ἀμφισβητήσῃ, ὅτι αἱ δύο κορυφαὶ τῆς δικαστικῆς μας ἐξουσίας, ὁ Εἰσαγγελεὺς καὶ ὁ Πρόεδρος τοῦ Ἀρείου Πάγου, εὑρίσκονται εἰς τὴν περιωπὴν τοῦ ὑψηλοῦ των ἀξιώματος.

Ἀκριβῶς διὰ τοῦτο, διότι ἔχομεν κορυφάς, μὴ περιοριζομένας μόνον εἰς τὴν ἐκδίκασιν τῶν ὑποβαλλομένων εἰς τὸ ἀνώτατον Δικαστήριον ὑποθέσεων, ἀλλ' ἐνδιαφερομένους καὶ ἀσχολουμένους ἐπὶ πλέον εἰς τὴν ὅλην τῆς παλιτείας εὐταξίαν, δικαιούμεθα νὰ παρατηρήσωμεν, ὅτι τότε μόνον αἱ συμβουλαί, αἱ προτροπαί, καὶ αἱ παρακελεύσεις πρὸς τοὺς ἄλλους παράγοντας τῆς πολιτείας ἐπιβάλλονται καὶ εὐδοκιμοῦσιν, ὁσάκις οἱ προτρέποντες τὸ *καθ' ἑαυτοὺς* διερρύθμισαν τοὺς οἴκους των, ἐξυγίανον τὰς ἑαυτῶν δικαιοδοσίας, ὁσάκις, μὲ ἄλλας λέξεις, παρέχουσιν ἑαυτοὺς *ἀξιομίμητον παράδειγμα* πατριωτικῆς δράσεως ἐν τῇ εἰδικῇ σφαίρα τῆς ὑψηλῆς των ὑπηρεσίας.

Ὅταν ὅμως τοιαῦτα ἀποτελέσματα δὲν ἔχωσι νὰ ἐπιδείξωσι, τότε ὁ ἦχος τοῦ κηρύγματος πρέπει νὰ μὴ ὁμοιάζῃ μὲ τὴν γλῶσσαν τοῦ Φαρισαίου, καυχωμένου διὰ τὸ ἑαυτοῦ ἀναμάρτητον, ἀλλὰ μὲ τὴν μετριοπάθειαν τοῦ Τελώνου, ὅστις ἐπέτυχε τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, καὶ τὴν εὔνοιαν τοῦ Καθολικοῦ καὶ ἀδεκάστου Κριτοῦ.

Εἰς οἵαν περιέστημεν κοινωνικὴν καὶ πολιτικὴν διαφθοράν, μόνον ἡ πρωτοβουλία τῶν δύο μεγάλων κορυφῶν τῆς Δικαιοσύνης *μετριοφρόνως καὶ σωφρόνως* ἀσκουμένη, δύναται νὰ σχηματίσῃ *πολιτικὴν Σχολήν, ἢ πολιτικοκοινωνικὸν σύστημα*, ἀναστέλλουσα κατὰ πρῶτον τὴν διαφθορὰν καὶ ἐξαχρείωσιν, καὶ κατόπιν ἐργαζομένη πρὸς ἐξυγίανσιν τοῦ ὅλου πολιτικοῦ ὀργανισμοῦ.

Ἀλλὰ διὰ νὰ θεμελιωθῇ τοιαύτη ἐθνικὴ ἐργασία χρειάζεται νὰ δειχθῶσιν ὅλοι εἰλικρινεῖς καὶ γενναῖοι, νὰ ὁμολογήσωμεν τοὐτέστιν ὅτι ὅλοι ἡμαρτήσαμεν ἐνώπιον τῆς πατρίδος, καὶ οὐδεὶς μένει ἀναμάρτητος διὰ τὴν παροῦσαν ἀξιοθρήνητον κατάστασιν».

Ταῦτα τὰ ὀλίγα, ἀρκετὰ ὅμως ἐκφραστικά, ἀποτελοῦντα τὸν ἐπίλογον ἄρθρου δημοσιευομένου ἐν μιᾷ τῶν ἐγκριτοτέρων ἐπαρχιακῶν ἐφημερίδων, οἷα ἡ «Πανθεσσαλικὴ» τοῦ Βόλου, ἐνομίσαμεν οὐχὶ ἄσκοπον νὰ ἀναδημοσιεύσωμεν.

Τρίβομεν τοὺς ὀφθαλμοὺς

Οἱ δύο δικηγόροι τῶν Ἀθηνῶν, οἱ ἐξ ἐπαγγελματικῆς ὑποχρεώσεως καὶ κατ' ἐπιταγὴν τοῦ δικαστηρίου ἀναλαβόντες τὴν ὑπεράσπισιν τῶν κατηγορουμένων κατὰ τὴν πρόσφατον ἐν τῷ Κακουργιοδικείῳ Ἀθηνῶν πολυθρύλλητον δίκην «τοῦ λαχείου τοῦ Στόλου,» ὡς ἀπεκλήθη, ἀνήκουν εἰς ἑαυτοὺς ἀποκλειστικῶς καὶ εἰς τὴν κοινωνίαν, ἀπὸ τὴν ἐκτίμησιν τῆς ὁποίας ἐξαρτῶσι τὴν ἐπαγγελματικήν των ὕπαρξιν. Εἰς τὸ δικαστήριον καὶ εἰς τὴν κυριαρχικὴν τούτου ἐξουσίαν θὰ ὑπέ-

κειντο, ἐὰν καὶ ἐφ' ὅσον κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς διαδικασίας ἐκείνης ὑπέπιπτον εἰς πειθαρχικὰς ἢ ἄλλας παραβάσεις. Τούτων ὄντων δεδομένων, τόσον δὲ ἐξ ἄλλου σαφῶν καὶ ἁπλῶν, ὁ κ. Εἰσαγγελεύων καὶ ἐδικαιοῦτο καὶ ὑπεχρεοῦτο νὰ ὑπεδείκνυε τὴν πειθαρχικὴν αὐτῶν τιμωρίαν, ἐὰν διέκρινε παράβασίν τινα ἐκ μέρους αὐτῶν, ὡς ἐπίσης καὶ ὁ κύριος Πρόεδρος ἐδικαιοῦτο καὶ ὑπεχρεοῦτο νὰ προέβαινεν εἰς τὴν ἐφαρμογὴν κατ' αὐτῶν οἱασδήποτε πειθαρχικῆς ἢ ἄλλης ποινῆς. Ὅλα αὐτὰ τὰ ἐννοοῦμεν καὶ τὰ θεωροῦμεν ἐνίοτε ὡς ἀναγκαῖα καὶ ὡς ἀπαραίτητα. Ἐκεῖνο ὅμως ὅπερ δι' ἡμᾶς εἶνε ἀκατάληπτον καὶ διὰ τὸ ὁποῖον ἐξακολουθοῦμεν τρίβοντες τοὺς ὀφθαλμούς, εἶνε αἱ ἄκαιροι ἐπιδείξεις πνεύματος, αἱ μέχρις ἀνανδρίας καταλήξασαι, καὶ αἱ ἀποστροφαὶ πρὸς τὸν ἕνα ἐκ τῶν ἐν λόγῳ δικηγόρων περὶ τοῦ ὁποίου, συνεδριάζοντος τοῦ δικαστηρίου καὶ πρὸ παμπληθοῦς ἀκροατηρίου, ὁ μὲν κ. Εἰσαγγελεύων δὲν ἐδίστασεν ἀπὸ τῆς ἕδρας νὰ εἴπῃ, «ὅτι ἀποφεύγει νὰ ζητήσῃ τὴν τιμωρίαν του ὡς ἀγνοοῦντος τὸν περὶ τῶν δικαστηρίων νόμον,» ὁ δὲ κ. Πρόεδρος, «ὅτι δὲν ἔχει ἰδέαν τῶν καθηκόντων του καὶ τότε τὸ δίπλωμα τοῦ δικηγόρου τὸ ὁποῖον ἔλαβεν εἶνε περιττόν»!

Εἴμεθα τῆς γνώμης ὅτι ἡ ἐπαγγελματικὴ ὑπόστασις παντὸς ἐν οἱαδήποτε βαθμίδι ἱσταμένου δὲν δύναται ἂν ἐξαρτηθῇ ἀπὸ τὴν κρίσιν οἱουδήποτε ἄλλου, διότι ἂν ὑποτεθῇ ὅτι ἡ ἀντίθετος πρὸς στιγμὴν κρατεῖ ἀρχή, τότε δὲν πρέπει, χάριν τῆς ἰσότητος τοὐλάχιστον, νὰ ἀποκλεισθῇ τὴν αὔριον τὸ δικαίωμα ἀπὸ οἱονδήποτε δικηγόρον νὰ ἀπευθύνῃ πρὸς οἱονδήποτε πρόεδρον ἢ δικαστήν, ἀπὸ τοῦ δικηγορικοῦ βήματος τὴν ἀποστροφήν:

—Λυποῦμαι Κύριε διότι ἡ Πολιτεία σᾶς κατέστησε δικαστήν.

Κατέστημεν λοιπὸν πλούσιοι καὶ κατὰ ἓν ἀκόμη κτίριον, τὸ τῶν γυναικείων φυλακῶν, ὧν πανηγυρικῶς ἐγένοντο τὰ ἐγκαίνια κατὰ τὴν λήξασαν ἑβδομάδα καὶ κατὰ συνέπειαν ὑπερηφάνως πλέον δυνάμεθα νὰ λέγωμεν ὅτι τὸ ζήτημα τῆς ὑπάρξεως φυλακῶν ἐν Ἑλλάδι ἐλύθη πλέον τελειωτικῶς ἀφοῦ καὶ κτίριον ἴδιον, προωρισμένον διὰ τὰς καταδίκους γυναῖκας εἰδικῶς, ἀπεκτήσαμεν. Ἓν ἄρα ὑπολείπεται ὅπως ἐξιχθῶμεν μέχρι τῆς ἀπολύτου τελειότητος καὶ ἐν τῷ ζητήματι τούτῳ. Μᾶς ὑπολείπεται εἷς δεξιὸς ἐπιστήμων διευθυντής, παρακολουθήσας τὰ διάφορα τῶν φυλακῶν συστήματα καὶ τὴν ἐπιστήμην τῶν φυλακῶν ἐν γένει, κάτοχος δὲ ὅλων ἐκείνων τῶν στατιστικῶν καὶ τῶν ἄλλων γνώσεων ἄνευ τῶν ὁποίων, ἀλλαχοῦ τοὐλάχιστον, δὲν δύναται νὰ νοηθῇ διευθυντὴς φυλακῶν. Μᾶς ὑπολείπεται ἀκόμη καὶ ἡ ἐξεύρεσις τοῦ κατωτέρου προσωπικοῦ εἰς τὸ ὁποῖον θὰ ἀνατεθῶσιν αἱ λεπτομέρειαι τῆς λειτουργίας καὶ τῶν φυλακῶν μας τούτων. Πολλὰ πράγματα, ὡς παρατηρεῖ τις δὲν μᾶς ὑπολείπονται, ἐκτὸς ἂν θεωρηθῇ ὡς ἔλλειψις ἡ παντελὴς ἀπουσία καὶ τοῦ κοινοῦ ἀκόμη νοῦ, ὅστις διδάσκει ὅτι ἄνευ μορφώσεως εἰδικῶν ἐπιστημόνων διευθυντῶν φυλακῶν καὶ ἄνευ προπονήσεως εἰδικῆς κατωτέρου προσωπικοῦ φυλακῶν, εἶνε βέβαιον ὅτι σήμερον τῇ πρωτοβουλίᾳ τῆς Ἀνάσσης ἢ αὔριον τῇ μεγαλοδωρίᾳ τῶν πλουσίων, θὰ ἀποκτήσωμεν ἴσως τέλεια κτίρια φυλακῶν, αἵτινες πρὸς ἐπίμετρον θὰ διατελῶσι καὶ ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν διαφόρων ἐκ κυριῶν ἐπιτροπῶν, οὐδέποτε ὅμως θὰ ἐπιτύχωμεν νὰ γίνωσι φυλακαὶ τὰ ἀληθινὰ αὐτὰ χασισοποτεῖα καὶ ἐργοστάσια φονικῶν ὅπλων.

Εἴχομεν γράψει τὰ ἀνωτέρω, ὁπότε ἐλάβομεν γνῶσιν τῶν λεπτομερειῶν μιᾶς ἐκτάκτως ἀπολαυστικῆς ἂν μὴ διδακτικωτάτης ὑπὸ ἐπόψεις μυρίας δίκης, διεξαχθείσης ἐν τῷ Πλημμελειοδικείῳ Ἀθηνῶν τὴν παρελθοῦσαν Πέμπτην, μέρος τῶν πρακτικῶν τῆς ὁποίας πιθανὸν νὰ δημοσιεύσωμεν εἰς τὸ ἑπόμενον φύλλον.

Ὑστερόγραφον

Κατηγορεῖτό τις ἐπὶ ἐξυβρίσει τοῦ ἐπιστάτου μιᾶς τῶν ἐν Ἀθήναις φυλακῶν, ὅπως δὲ παραστήσῃ πρὸς τὸ δικαστήριον οἷα ἐν ταῖς φυλακαῖς τελοῦνται, εἶπεν ἀποτεινόμενος ἀφ' ἑνὸς πρὸς τὸ δικαστήριον καὶ δεικνύων ἀφ' ἑτέρου τὸν ἐξυβρισθέντα ὑπ' αὐτοῦ ἐπιστάτην, τὸ ἑξῆς ἀμίμητον:

—Τὸν βλέπετε αὐτόν, Κύριοι δικασταί; Ἔχει μισθὸν 80 δραχμὰς τὸν μῆνα καὶ μόνο γιὰ νὰ βάφῃ τὰ μουστάκια του ἐξοδεύει 90!

Ἂς χαιρετίσωμεν λοιπὸν τὸ ἐπεισόδιον ὡς ἕνα τῶν ἀρίστων οἰωνῶν ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῶν ἐγκαινίων τοῦ νέου κτιρίου τῶν ἐν Ἀθήναις γυναικείων φυλακῶν.

Ἐξενίσθησάν τινες τῶν Ἀθηναϊκῶν ἐφημερίδων, διότι ἡ ἀνάκρισις δὲν εἶχε κατορθώσει νὰ ἐξονυχίσῃ ἐν τῇ ὑποθέσει Ζευγώλη—λαχείου τὸ ζήτημα τοῦ κλειδίου τοῦ σφραγιστηρίου καὶ δὲν εἶχε λελυμένην κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἐπ' ἀκροατηρίου συζητήσεως πᾶσαν μετ' αὐτοῦ σχετιζομένην ἀπορίαν.

Τὸ κλειδὶ

Ἡμεῖς, λέγομεν δὲ τοῦτο εἰλικρινῶς, θαυμάζομεν πῶς ἡ ἀνάκρισις, ὄχι μόνον ἐν τῇ ὑποθέσει ἐκείνῃ ἀλλ' ἐν πάσῃ ἐν γένει ὑποθέσει, μόνον τόσα κενὰ παρουσιάζει. Θαυμάζομεν δὲ διότι ἀναμένομεν τὴν ἐξιχνίασιν τῶν ἀδικημάτων ἀπὸ ἀπὸ ὑπαλλήλους, οὓς ὀνομάζομεν ἀνακριτάς, οἵτινες πάρεργον ἂν μὴ βάρος θεωροῦσι τὴν ὑπηρεσίαν ταύτην, στερουμένους πάσης ἐν γένει εἰδικῆς γνώσεως, πρὸς ἐπίμετρον δὲ μὴ ἔχοντας εἰς εἰς τὴν διάθεσίν των οὐδὲ τὰ στοιχειωδέστερα τῶν διὰ τὴν ἐργασίαν των ταύτην μέσων.

Ἐπαναλαμβάνομεν ὅτι τὰς παρατηρήσεις ἡμῶν ταύτας παραθέτομεν εἰλικρινέστατα καὶ γενικῶς, οὐχὶ δὲ ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἀνακριτικὴν τυχὸν παράλειψιν ἐπὶ τῆς ἄνω ὑποθέσεως καὶ ὅτι εἴμεθα πρόθυμοι νὰ ἐξαγνίσωμεν πάντα Ἕλληνα ἀνακριτὴν διὰ πᾶν ἀπολύτως ἀνακριτικὸν κενόν.

Ὑπὸ τῆς ἀνάγκης τῶν πραγμάτων πιεσθεὶς ὁ κ. Πρόεδρος τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ὥρισε καὶ δευτέραν καθ' ἑβδομάδα συνεδρίασιν τοῦ τμήματος τῶν ἐμπορικῶν ὑποθέσεων, καθ' ἣν θὰ συζητῶνται μόνον αἰτήσεις, πτωχεύσεις καὶ προτετιμημέναι, θὰ δίδωνται δὲ καὶ οἱ ὅρκοι, οὕτως ὥστε κατὰ τὴν συνεδρίασιν ἑκάστης Τετάρτης θὰ συζητῶνται—συγγνώμην διὰ τὴν ἔκφρασιν, ἠθέλομεν νὰ εἴπωμεν θὰ ἐκφωνῶνται--ὑποθέσεις ἀναβεβλημέναι καὶ ἐκ τοῦ πινακίου. Τοιουτοτρόπως ἐξ ἄλλης ἀφορμῆς, ἥτις εἶνε ἡ γνωστὴ τῆς ἀνεπαρκείας τῆς αἰθούσης τῶν συνεδριάσεων, καταλήγομεν εἰς ἐκεῖνα τὰ ἀποτελέσματα, ὑπὲρ τῶν ὁποίων ἔκτοτε ἠγωνίσθημεν. Ὅταν μικρὸν καὶ κατ' ὀλίγον πολλαπλασιασθῶσιν αἱ συνεδριάσεις τῶν κατ' ἰδίαν τμημάτων τοῦ Πρωτοδικείου, τότε φυσικώτατα θὰ ἐλαττωθῇ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀναγραφομένων δι' ἑκάστην συνεδρίασιν πρὸς συζήτησιν ὑποθέσεων καὶ τότε δὲν ἀποκλείεται ἡ ἐλπὶς τῆς προφορικῆς συζητήσεως, ἵνα μὴ εἴπωμεν καὶ τῆς ἀμέσως δημοσιεύσεως τῶν ἀποφάσεων διὰ τὰς μὴ πολυπλόκους.

Πρακτικώτατον

Μήπως ὀνειρευόμεθα;

Ἠκούσθη καὶ ἡ ἑξῆς παράδοξος θεωρία τελευταῖον ἐν τῷ Πλημμελειοδικείῳ ὑπομιμνησκομένη εἰς τὸν συνήγορον ὥς τι γνωστὸν δόγμα κατὰ κανόνα ἐφαρμοστέον καὶ ἐφαρμοζόμενον ἀτυχῶς ἐν ταῖς ἀνακρίσεσιν. Ὅτι τὰ ὑπομνήματα τῶν κατηγορουμένων καὶ ἡ πρότασις μαρτύρων δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν, ὅταν ὁ κατηγορούμενος φυγοδικῇ. Καὶ οὕτως ἔρχονται εἰς τὸ ἀκροατήριον αἱ ὑποθέσεις ἀνάπηροι καὶ ἀτελεῖς, διότι ἡ πολιτεία εἶνε ἀνίκανος νὰ συλλάβῃ τοὺς φυγοδικοῦντας εἰς τὸ πεῖσμα τῆς Ποιν. Δικονομίας, ἡ ὁποία μόνον διὰ τὸ παραδεκτὸν τῆς ἀναιρέσεως ἀπαιτεῖ πιστοποιητικὸν φυλακίσεως.

Δικονομικαὶ καινοτομίαι

Εἷς δημοσιογράφος ἐν Πόρῳ εἶχε τὴν ἀφροσύνην νὰ γράψῃ κάτι διὰ τὸν ἐκεῖ κ. ἀστυνόμον. Καὶ δι' ἀντίποινα καλοῦνται αὐτὸς καὶ ἄλλοι φίλοι του ἐνώπιον τοῦ Πταισματοδικείου ἐπὶ παρανόμῳ χαρτοπαιξίᾳ, τὴν ὁποίαν ἀνακάλυψεν ὁ θαυμάσιος ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος γενομένην ἐν φιλικῇ συναθροίσει εἰς τὴν ἐξοχικὴν οἰκίαν τοῦ δημοσιογράφου. Δὲν ἀποκλείομεν ἀπὸ τὴν πρόθεσιν τοῦ δημοσίου κατηγόρου γενικωτέραν μέριμναν κατὰ τῆς ἐν συναναστροφαῖς χαρτοπαιξίας, ἡ ὁποία τείνει ἀληθῶς νὰ ἐπικρατήσῃ πάσης ἄλλης διασκεδάσεως, δὲν ἀποκλείεται ὅμως καὶ ἡ ἐπέμβασις τοῦ Ἀρχηγείου τῆς χωροφυλακῆς πρὸς προστασίαν τοῦ ἄρθρου 683 τοῦ Ποιν. νόμου, τὸ ὁποῖον τιμωρεῖ τοὺς «μετερχομένους» δημοσίᾳ τυχηρὰ παιγνίδια καὶ δὲν δίδει τὴν εὐκαιρίαν εἰς τοὺς κ. κ. ἀστυνόμους νὰ ἐφαρμόζουν τὰς ἰδιαιτέρας αὐτῶν κοινωνικὰς θεωρίας, ὅταν μάλιστα ἔχουν ὡς ἐλατήριον τὴν δημοσιογραφικὴν ἀκριτομυθίαν τῶν ἐγκαλουμένων.

Ἀντιλήψεις

ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ

ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑΣ ΕΙΡΗΝΟΔΙΚΩΝ

Ὑπὸ τοῦ κ. ΙΩΑΝ. Λ. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ

Εἰρηνοδίκου ἐν Ἄρτῃ

Εἰρηνοδίκης ἔξω τῆς περιφερείας τῆς δικαιοδοσίας του (territorium territoire), ἤτοι τῆς περιφερείας τοῦ Εἰρηνοδικείου, οὐδεμίαν ἔγκυρον δικαστικὴν πρᾶξιν δύναται νὰ ἐνεργήσῃ, οὐδὲ ν' ἀσκήσῃ δικαστικὴν ἐξουσίαν καὶ ἐπικουρίαν πρὸς ἀναπλήρωσιν δικαστοῦ τινος ἢ Εἰσαγγελέως, μετέχων ἐπὶ τούτῳ εἰς τὴν σύνθεσιν Πρωτοδικείου ἢ Πλημμελειοδικείου, εἰς οὗ τὴν περιφέρειαν ὑπάγεται ὁ Εἰρηνοδίκης. — Ἐπίκρισις ἐναντίας νομολογίας.

Ἐκ πολλῶν διατάξεων τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων, τῆς δικονομικῆς νομοθεσίας, πολιτικῆς τε καὶ ποινικῆς καὶ τῶν πρὸς ἐκτέλεσιν καὶ ἐφαρμογὴν αὐτῶν ἐκδοθέντων Νόμων καὶ Βασ. Διαταγμάτων ἐξάγεται καὶ κυροῦται γενικὸς κανών, καθ' ὃν, πᾶν δικαστήριον (Εἰρηνοδίκαι, Πρωτοδίκαι, Ἐφέται κλπ.) ἔχει ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς Ἐπικρατείας γεωγραφικὴν περιφέρειαν δικαιοδοσίας, ἥτις καὶ δικαστικὴ περιφέρεια κοινῶς καλεῖται, ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς ὁποίας δύναται καὶ ὀφείλει ν' ἀσκῇ κατὰ τοὺς ἰσχύοντας Νόμους τὴν δικαστικὴν αὐτοῦ ἐξουσίαν καὶ ἐν γένει οἱ δικαστικοὶ λειτουργοὶ ν' ἀσκῶσι τὰ καθήκοντά των (ὀργ. ἀρθρ.1—4. 96, 97, 103, 118, 135, § 1, 153, 155, 158, 159, 168, 171).

Καὶ ὁ μὲν Ἄρειος Πάγος ἔχει περιφέρειαν δικαιοδοσίας ἐκτεινομένην ἐφ' ὅλην τὴν Ἐπικράτειαν, πάντα δὲ τὰ λοιπὰ δικαστήρια ἔχουσι περιφέρειαν, κατὰ

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΙΩΣΗΦ ΚΟΛΕΡ

Καθηγητοῦ τοῦ ἐν Βερολίνῳ Πανεπιστημίου.

ΤΑ ΣΥΓΧΡΟΝΑ

ΕΝ ΤΩι ΔΙΚΑΙΩι ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

(Συνέχεια τοῦ ὑπ' ἀριθ. 75 φύλλου)

Οὗτοι εἶνε οἱ ἀριστοτέχναι τοῦ εἴδους τῆς βιομηχανίας ταύτης. Ἐκλέγοντες τὰ θύματά των μεταξὺ ὡρισμένων κοινωνικῶν ἢ ἐπαγγελματικῶν τάξεων ἀποκτῶσιν εἰς ὡρισμένα εἴδη ἐγκληματικῶν πράξεων ἰδιοφυΐαν καὶ ἐντέλειαν ἀπαράμιλλον, κατορθοῦντες μεθ' ὅλην τὴν παράτολμον θρασύτητα αὐτῶν καὶ ἀδιαντροπίαν νὰ ματαιῶσιν ἄρδην τὰς ἐνεργείας τῆς ἀστυνομίας. Τοιοῦτοι εἶνε οἱ μεγάλοι ἀπατεῶνες, οἵτινες διατρέχοντες ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον, τὴν Ἑσπερίαν λυμαίνονται ἀπὸ συστήματος τὰ μεγάλα κέντρα τῶν πόλεων, ἐμφανίζονται ὡς ἀριστοκράται καὶ ἐνεργοῦσι τὰς μεγίστας ἐξαπατήσεις. Ὡσαύτως τὰ συστήματα τῶν ἀλητῶν καὶ βαλαντιοτόμων, οἵτινες ἀναφαίνονται ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν, κενοῦσι τὰ ξένα θηλάκια ἢ οἰκίας ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς ἐπαιτείας, ἐξαφανιζόμενοι, ὅτι τάχιστα.

Τοιοῦτοι δὲ εἶνε καὶ οἱ «αἱμοχαρεῖς» (Rowdies), οἵτινες, διαπράττοντες ληστείας ἢ φόνους, πλήττουσιν ἐκ τοῦ ἐμφανοῦς ἢ καὶ ἐκ τοῦ ἀφανοῦς.

Ἰδίαν κατηγορίαν ἀποτελοῦσιν αἱ σπεῖραι τῶν ἐκβιαστῶν, οἵτινες ὠργανωμένοι ὄντες κατὰ συνεταιρισμοὺς ἢ συστήματα ἐπαιτῶν, δὲν σπανίζουσιν οὐδ' ἐν τῇ κεντρικῇ Εὐρώπῃ. Οὗτοι ἐπιδιώκοντες καταλλήλους εὐκαιρίας ἐπιλαμβάνονται ἐκβιαστικῶν μέτρων, ὧν, παραιτοῦνται ἐπὶ ἀπολήψει σοβαρῶν ὠφελημάτων, ἀπαντῶσι δ' ἔτι καὶ ἐν τῇ, ἐπὶ καλοκαγάθῳ χαρακτῆρι τῶν κατοίκων διακρινομένῃ πόλει τῆς Βιέννης.

Περὶ τοῦ ἰδιάζοντος τούτου ἐγκληματικοῦ τύπου, ὃν συναντᾷ τις ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ὑπὸ τὴν χαρακτηριστικὴν προσωνυμίαν «οἱ λεῖοι» Die Platten* ἀναφέρει νεωστὶ ὁ Χέρτς ἐν Aschaffeuburg III Τομ. σελ. 594 καὶ ἐπ. ἀπανθίζων ἐκ τῶν ἐτησίων στατιστικῶν ἐκθέσεων τῆς ἀστυνομίας Βιέννης. Τὰ μέλη τῶν ἑταιρισμῶν τῶν «Λείων» κάμνουσι τὰς ἐμφανίσεις αὐτῶν ἐντὸς τῶν δημοσίων καταστημάτων, καθ' ὃν χρόνον εἶνε πλήρη ἐπισκεπτῶν. Ὁ ξενοδόχος καὶ οἱ ὑπηρέται τοῦ ἑστιατορίου ἢ ἑτέρου ὁμοειδοῦς καταστήματος ἠξεύρουσιν ἐκ τῶν προτέρων ὅτι ὁ ἐπισκέπτης οὗτος οὐδὲν εὐάρεστον προοιωνίζει, γνωρίζουσιν ὅμως ἐν ταυτῷ ὅτι κατὰ τοῦ ἐνσκήψαντος ἐκβιαστοῦ δὲν δύναταί τις νὰ κατισχύσῃ διὰ τῆς βίας, καθότι ἄλλως ἡ ἐξέγερσις σκανδάλου εἶνε ἀναπόφευκτος. Αὕτη ὅμως θὰ συνεπέφερε τὴν ἄμεσον ἀπομάκρυνσιν καὶ ἀνεπιστρεπτεὶ φυγὴν φιλησύχων καὶ τακτικῶν θαμώνων τοῦ καταστήματος. Οὕτως ὅμως ὁ ξενοδόχος ἤθελεν ἀπολέσῃ τοὺς ἐντίμους καὶ τακτικοὺς αὐτοῦ θαμῶνας ἐπὶ σοβαρωτάτῃ ζημίᾳ του: Περιέργεται ὅθεν εἰς τὴν ἀνάγκην, ἵνα οἱ ἐνσκήψαντες ἐκβιασταὶ καταλίπωσι τὸ κατάστημά του χωρὶς νὰ προκαλέσωσι ταραχὰς καὶ διαπληκτισμούς, νὰ συνθηκολογῇ μετὰ τοιούτων κακοποιῶν, εἴτε χαρίζων αὐτοῖς χρηματικόν τι ποσόν, εἴτε παρέχων αὐτοῖς δωρεὰν τροφὴν καὶ ποτόν.

Ἄλλως ὑποτιθεμένου ὅτι ἤθελεν εἰδοποιηθῇ καὶ κληθῇ παρὰ τοῦ ξενοδόχου ἡ ἀστυνομία, οὗτος δὲν ἤθελεν ἐπιτύχῃ τοῦ ποθουμένου σκοποῦ του.

Διότι ἡ ἐπέμβασις ταύτης ἤθελε προσκρούσῃ εἰς ἀντίστασιν, καὶ τὸ ἐκ τούτου σκάνδαλον θὰ ἠδύνατο νὰ λάβῃ ἀσυγκρίτῳ τῷ λόγῳ μείζονας διαστάσεις, οὐδὲ θὰ ἠδύνατο δὲ ἡ ἀστυνομία νὰ τὸν ἐξασφαλίσῃ διὰ παντὸς κατὰ μεταγενεστέρας ἐπικινδυνωτέρας ἐνσκήψεως τῆς σπείρας.

Ἐὰν ἐξ ἄλλου ὁ ξενοδόχος ἤθελεν ἀποκρούσῃ τὰς ἐκβιαστικὰς προσπαθείας τῶν συμμοριτῶν πρὸς ἀπόληψιν χρημάτων, ἢ ἤθελεν ἀρνηθῇ εἰς αὐτοὺς τὴν παροχὴν ἐδωδίμων καὶ ποτῶν, τότε οὗτοι ἐξεγείρουσι πανδαιμόνιον «ἀνεμοστρόβιλον» καλούμενον, ἤτοι τὸ μᾶλλον ἐπίφοβον ἐκ τῶν βιαίων μέτρων, ὧν οὗτοι κάμνουσι χρῆσιν.

Οἱ συμμορῖται ἄρχονται φαινομενικῶς διαπληκτιζόμενοι μεταξύ των, ἐκσφενδονίζοσι ποτήρια, φιάλας καὶ τρυβλία πέριξ αὐτῶν, ἐπιτίθενται διὰ τῶν ράβδων των κατὰ τῶν ὑπηρετῶν καὶ

* Οἱ φρεσκοξυρισμένοι.

γεωγραφικὴν ἔκτασιν, μικροτέραν τῆς Ἐπικρατείας, τὴν μικροτέραν δὲ περιφέρειαν, μηδέποτε δυναμένην νὰ ἐκτείνηται πέραν μιᾶς ὅλης ἐπαρχίας (ὀργ. ἄρθ. 2), ἔχουσι τὰ Εἰρηνοδικεῖα (Φέδερ σελ. 110), ὧν ἡ δικαιοδοσία καὶ ἁρμοδιότης καὶ κατὰ δικαστικὴν δύναμιν εἶνε ἡ μᾶλλον περιωρισμένη, μὴ δυναμένων νὰ δικάζωσιν ἁπάσας τὰς ἐν τῇ περιφερείᾳ τῆς δικαιοδοσίας των πολιτικὰς ὑποθέσεις, ὡς τὰ Πρωτοδικεῖα.

Περιφέρειαν δικαιοδοσίας, ἐντὸς τῆς ὁποίας ἀσκοῦσι τὰ καθήκοντά των, ἔχουσιν ὡσαύτως οἱ συμβολαιογράφοι, ὑποθηκοφύλακες, δικαστικοὶ γραμματεῖς, ὑπογραμματεῖς καὶ κλητῆρες.

Ἐν τῇ παρ' ἡμῖν ἰσχυούσῃ Ρωμαϊκῇ καὶ Βυζαντιακῇ νομοθεσίᾳ εὕρηνται ταῦτα· α') Ὁ ν. 20 Πανδ. 2,1 ὁρίζει ὅτι «ἄρχοντι δικαιοδοτοῦντι ἔξω τῆς ἑαυτοῦ πιριφερείας (extra territorium) νηποινὶ ἀπειθεῖ τις. Ὡσαύτως καὶ ἂν ὑπὲρ τὴν ἑαυτοῦ δικαιοδοσίαν (jurisdictionem) δικαιοδοτεῖν ἐθέλῃ (extra territorium jus dicenti impune non patetur· idem est, et si supra jurisdictionem suamvelit jus dicere). β') Ὁ ν. 170 Βασιλ. Β'. 3 καθ' ὃν «Τὸ ἔξω τῆς δικαιοδοσίας τοῦ δικαστοῦ γενόμενον οὐκ ἔρρωται». Ἐκ τῶν διατάξεων τούτων, ἁρμονικῶς συναδουσῶν καὶ τῇ νεωτέρᾳ Ἑλληνικῇ νομοθεσίᾳ, ἐξάγομεν τὸ ἑξῆς ἀσφαλὲς συμπέρασμα· Ἔξω τῶν γεωγραφικῶν ὁρίων τῆς περιφερείας, (territorium), ἥτις ὡρίσθη δι' ἕνα ἕκαστον, ἀναντιρρήτως οἱοσδήποτε δικαστικὸς λειτουργός, ἐνασκῶν τὴν ἐκ τῆς ἰδιότητός του δημοσίαν λειτουργίαν, δὲν δύναται νὰ ἐνεργῇ ἐγκύρους πράξεις, πολλῷ δὲ μᾶλλον δὲν δύναται ν' ἀσκήσῃ οἱανδήποτε δικαστικὴν ἐξουσίαν, οὔτε πολιτικήν, οὔτε ποινικήν, οὔτε περὶ τὴν ἑκουσίαν, οὔτε περὶ τὴν ἀμφισβητουμένην δικαιοδοσίαν του, οὔτε ἐξ οἰκείας ἁρμοδιότητος, οὔτε κατὰ παράκλησιν ἰσοβάθμου ἢ κατὰ παραγγελίαν ἀνωτέρου δικαστηρίου (Σύνταγμ. ἄρθρ. 8, Πολ. Δ. 14, 15). Ὥστε πᾶσα πρᾶξις δικαστικὴ εἶνε ἄκυρος καὶ μὴ οὖσα συνεπαγομένη οὐ μόνον πειθαρχικήν, ἀλλὰ καὶ ποινικὴν εὐθύνην τοῦ παραβάτου δικαστικοῦ λειτουργοῦ (ὀργ. ἄρθρ. 159, 171), πλὴν ἂν ἀποδειχθῇ, ὅτι ἕνεκεν συγγνωστῆς πλάνης ἢ ἀγνοίας περὶ τὰ γεωγραφικὰ ὅρια ὑπερέβη ταῦτα (Ποιν. Ν. 92, 94, 487).

Μᾶλλον συγκεκριμένως ἐξετάσωμεν, ἂν ὁ εἰρηνοδίκης δύναται ἐγκύρως νὰ ἀσκήσῃ δικαιοδοσίαν ἔξω καὶ πέραν τῆς δικαστικῆς αὐτοῦ περιφερείας (τοῦ Εἰρηνοδικείου) τῆς ὁρισθείσης κατὰ τὴν σύστασιν τοῦ Εἰρηνοδικείου.

Δὲν πρέπει νὰ συγχέωμεν τὴν ἐκτενεστέραν περιφέρειαν τῆς δικαιοδοσίας τοῦ Πρωτοδικείου πρὸς τὴν μᾶλλον περιωρισμένην περιφέρειαν ἑκάστου τῶν πολλῶν Εἰρηνοδικείων τῶν ὑπαγομένων εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ αὐτοῦ Πρωτοδικείου. Ἡ τῶν πρωτοδικείων περιφέρεια εἶνε περιεκτικὴ συνήθως πλειόνων τοῦ ἑνὸς εἰρηνοδικείων, ἐχόντων ἰδίαν περιφέρειαν δικαιοδοσίας. Ὡς ἓν ἢ πολλὰ Πρωτοδικεῖα ὑπάγονται εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τοῦ αὐτοῦ Ἐφετείου, οὕτω ἓν ἢ πολλὰ Εἰρηνοδικεῖα ὑπάγονται εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ αὐτοῦ Πρωτοδικείου, ὅπερ ὡς ἐφετεῖον ἔχει δικαιοδοσίαν ἐφ' ὅλων τῶν Εἰρηνοδικείων.

Ἡ περιφέρεια τῆς δικαιοδοσίας ἑκάστου δικαστηρίου, ἑκάστης δικαστικῆς ἀρχῆς, ἑκάστου δικαστικοῦ λειτουργοῦ, εἶνε ἀποκλειστικὴ καὶ περιοριστική. Ἐκ τοῦ ὅτι πολλὰ Εἰρηνοδικεῖα ὑπάγονται εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ αὐτοῦ Πρωτοδικείου, δὲν ἕπεται, οὐδὲ κἂν ἐφαντάσθη τις, ὅτι ταῦτα ἔχουσι δικαιοδοσίαν ἐφ' ὅλης τῆς περιφερείας τοῦ Πρωτοδικείου.

Ἐκτὸς πάσης ἀμφιβολίας καὶ ἀναντίρρητον εἶνε, ὅτι ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ καὶ ἐν οὐδεμιᾷ ἐξαιρετικῇ περιπτώσει δύναται ὁ Εἰρηνοδίκης ὡς πολιτικὸς δικαστής, ἢ ὡς πταισματοδίκης, ἢ ὡς ὑπάλληλος τῆς δικαστικῆς ἀστυνομίας (ἀνακριτικὸς ὑπάλληλος) ν' ἀσκήσῃ τὰ τῆς ἁρμοδιότητος τοῦ Εἰρηνοδίκου ἢ τοῦ Πταισματοδίκου καθήκοντα, ὑπερβαίνων τὰ ὅρια τῆς δικαστικῆς του περιφερείας (τοῦ Εἰρηνοδικείου του) καὶ εἰσπηδῶν εἰς τὴν περιφέρειαν ἄλλου Εἰρηνοδικείου, οὔτε ἄλλας κατὰ μέρος πράξεις νὰ ἐνεργήσῃ τῆς ἀμφισβητουμένης ἢ μὴ δικαιοδοσίας (Πολ. Δ. 492—494), οὔτε εἰς προανάκρισιν νὰ προβῇ (Κ. Βικέλλα «Προανάκρισις» ἐν Νέοις Πανδέκταις Τόμ. Δ. Σελ 20 § 59, Σελ. 55). Δὲν δύναται λοιπὸν σπουδαίως νὰ ἀμφισβητηθῇ, ὅτι οἱ Εἰρηνοδίκαι κατὰ τὸν ἀνωτέρω ἐκτεθέντα κανόνα τοῦ Ρωμαϊκοῦ καὶ Βυζαντιακοῦ δικαίου (Νόμ. 20 Πανδ. 2. 3 νόμ. 170 Βασ. Β'. 3), ὃν ἠσπάσθη, ἐτήρησε καὶ ἐκύρωσεν ἡ τῆς Ἑλλάδος νεωτέρα νομοθεσία, ἔξω καὶ πέραν τῆς περιφερείας τοῦ Εἰρηνοδικείου των οὐδαμῶς δύνανται ν' ἀσκήσωσι δικαστικὴν ἐξουσίαν, ἤτοι δικαιοδοσίαν, ὥστε ἔξω τῶν γεωγραφικῶν ὁρίων τῆς περιφερείας τοῦ Εἰρηνοδικείου, κατ' ἐλάχιστον διαφέρει τοῦ ἰδιώτου ὁ εἰρηνοδίκης. Τούτου ἀναντιρρήτου ὄντος, ἐξετάσωμεν, μήτοι ὑπάρχῃ ἐξαίρεσίς τις διὰ τοὺς Εἰρηνοδίκας; μήτοι οἱ Εἰρηνοδίκαι μετ' ἄλλων δικαστῶν συμπράττοντες, ὡς κατ' ἐπικουρίαν δικασταὶ εἰς τὴν συγκρότησιν Πρωτοδικείου, ἢ Πλημμελειοδικείου, ἢ Ἐφετείου, δύνανται κατ' ἐξαίρεσιν ν' ἀσκῶσι δικαστικὴν ἐξουσίαν, καίτοι εὑρίσκονται ἔξω τῆς περιφερείας τοῦ Εἰρηνοδικείου των, ἀλλ' ἐντὸς τῆς περιφερείας τοῦ Πρωτοδικείου εἰς ὃ ὑπάγεται τὸ εἰρηνοδικεῖον, ἢ τοῦ Ἐφετείου εἰς ὃ ὑπάγονται πλείονα Πρωτοδικεῖα καὶ εἰρηνοδικεῖα; Καί τοι ὅλην τὴν παρ' ἡμῖν ἰσχύουσαν δικονομικὴν νομοθεσίαν διεξήλθομεν (Ὀργ. Δικαστηριων, Πολιτ. Δικονομίαν καὶ Ποινικήν, καὶ τοὺς μεταρρυθμιστικοὺς μεταγενεστέρους Νόμους) οὐδεμίαν ἄλλην διάταξιν ἀνεύρομεν, κυροῦσαν τοιαύτην ἐξαίρεσιν, εἰμή, μόνον τὴν ἀφορῶσαν εἰς τοὺς δικηγόρους ὡς συνηγόρους παρὰ παντὶ ποινικῷ δικαστηρίῳ (Ὀργαν. Δ. 135 § 2, 138 § 2) καὶ ὡς πληρεξουσίους ἐν πολιτικαῖς δίκαις παρ' ἅπασι τοῖς Εἰρηνοδικείοις τοῦ Κράτους, κατὰ τὴν ὀρθοτέραν γνώμην, καὶ παρ' οἷς εἰσὶ διωρισμένοι πέντε δικηγόροι· (Γνωμοδ. Θέμιδος Ἀγγελοπούλων IV σελ. 607, Α. Π. 358 τοῦ 1866). Φαινομένη ἐξαίρεσις τοῦ γενικοῦ κανόνος εἶνε ἡ τῶν ἀντιπροσώπων τῆς δικαστικῆς ἀρχῆς ὑπηρεσία κατὰ τὰς βουλευτικὰς κλπ. ἐκλογάς, καθ' ἃς οἱ Εἰρηνοδίκαι, ὡς καὶ οἱ πρωτοδίκαι καὶ δικηγόροι, διορίζονται δικαστικοὶ ἀντιπρόσωποι καὶ ἔξω τῆς περιφερείας τῆς δικαιοδοσίας των.

Ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ ἐκτάκτῳ ταύτῃ περιπτώσει ὥρισεν ὁ νόμος ὡς περιφέρειαν τῆς εἰδικῆς ταύτης καὶ ἐκτάκτου ὑπηρεσίας τὴν τοῦ ἐκλογικοῦ τμήματος περιφέρειαν, τῆς ὁποίας δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ τὰ ὅρια ὁ δικαστικὸς ἀντιπρόσωπος. Ὥστε κατ' ἀκρίβειαν ἡ εἰρημένη περίπτωσις δὲν ἀποτελεῖ ἐξαίρεσιν τοῦ ἐκτεθέντος γενικοῦ κανόνος περὶ περιφερείας δικαιοδοσίας, ἀλλὰ μᾶλλον, καθιερωθεῖσαν ὑπὸ εἰδικοῦ νόμου, ἔκτακτον καὶ περιωρισμένην κατὰ τόπον καὶ χρόνον ἀνακριτικὴν δικαιοδοσίαν πρὸς βεβαίωσιν ἀδικημάτων ἀναγομένων ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν ὁμαλὴν καὶ ἀπρόσκοπτον ἐνέργειαν τῶν βουλευτικῶν κλπ. ἐκλογῶν.

Τοὐναντίον, πλῆθος εὕρηνται διατάξεων συναδουσῶν ἁρμονικῶς τῇ ἐκτεθείσῃ γενικῇ ἀρχῇ, καθ' ἣν ἕκαστος τῶν δικαστικῶν ἐν γένει λειτουργῶν ἐνεργεῖ τὰ ἑαυτοῦ καθήκοντα, ἐφ' ᾧ ἐκλήθη καὶ ὡρίσθη ὑπὸ τοῦ νόμου ἀντικειμένῳ καὶ ἐν ᾧ τόπῳ ὡρίσθη.

(Ἀκολουθεῖ)

τῶν θαμώνων τοῦ ξενοδοχείου, συντρίβουσι καὶ καταστρέφουσι τέλεον τὴν ἐπιπλοσκευὴν αὐτοῦ, καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ πρὶν ἢ προσδράμῃ ἡ φρουρὰ, ἣν ἤθελεν ἐξεγείρῃ ὁ γενόμενος θόρυβος, γίνονται ἄφαντοι. Τότε ὁ ξενοδόχος ζημιοῦται ἔκ τε τῆς ἐπιγενομένης καταστροφῆς εἰς τὰ ἔπιπλα αὐτοῦ καὶ σκεύη, ὡς καὶ διότι οἱ θαμῶνες αὐτοῦ σπεύδουσιν ν' ἀπέλθωσι τοῦ καταστήματός του ἵνα μὴ ἐπανέλθωσι πλέον.

Ἡ διάκρισις, μεταξὺ τοῦ (ἐκ συστήματος) *φύσει ἐγκληματίου* καὶ τοῦ *μὴ τοιούτου*, (ἐξ ἑτέρων αἰτίων), δὲν συμπίπτει μὲ τὴν τοῦ *ἐξ ἐπαγγέλματος* ἐγκληματίου πρὸς τὸν *ἐκ περιστάσεως* (ἐκ συγκυρίας) καθ' ὅτι πολλοὶ φύσει ἐγκληματίαι εἶνε καὶ ἐξ ἐπαγγέλματος τοιοῦτοι λ. χ. οἱ πανδοχεῖς, οἵτινες παρέχουσιν εἰς τοὺς κακοποιοὺς τόπον καταυλισμοῦ καὶ ἀποδοχεῖα πρὸς διαφύλαξιν τῆς λείας αὐτῶν.

(Ἀκολουθεῖ)

Τόμοι τῆς «Δικαιοσύνης» πωλοῦνται εἰς τὰ γραφεῖα αὐτῆς, τοῦ μὲν πρώτου ἔτους πρὸς δραχμὰς 5 τοῦ δὲ δευτέρου πρὸς δραχμὰς 7.50 ἕκαστος·

ΠΕΡΙ ΠΛΗΜΜΕΛΕΙΟΔΙΚΕΙΩΝ ΚΑΙ ΔΙΚΑΣΤΩΝ

Σιδηροδρομικῇ ταχύτητι διεξάγονται αἱ ἐν τοῖς Πλημμελειοδικείοις ὑποθέσεις, καὶ ὅποιον πάρει ὁ Χάρος! Ὁτὲ μὲν ἐπέρχεται ἀθώωσις ἐνόχου, ὁτὲ δὲ ἡ καταδίκη ἀθώου, ὅπερ εἶνε μεγίστη ἀδικία καὶ ζημία εἰς τὴν δικαιοσύνην καὶ τὸ ἄτομον, ἐπιβαρυνόμενον τὸ ἀτυχὲς καὶ εἰς τὴν πληρωμὴν δαπανῶν δικαστικῶν, ἃς δανείζεται ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ βαρεῖ τόκῳ.

Ἡ μὴ ἀσφαλὴς καὶ δικαία τῆς δικαιοσύνης ἀπονομὴ ἀποδοτέα εἰς τὴν καταδικαστικὴν ψύχωσιν ἐνίων νεαρῶν δικαστῶν καὶ ἀπείρων, καί τινων κατ' ἀρχὴν καταδικαστικῶν πρὸς ἐπίδειξιν ἢ κάλυψιν ἐπιστημονικῆς γυμνότητος καὶ ἀνικανότητος.

Ἔχω τὴν γνώμην ὅτι ἵνα ᾖ ὅπως δήποτε τέλειος ὁ δικαστὴς εἴς τε τὰς πολιτικὰς καὶ τὰς ποινικὰς ὑποθέσεις πρὸ τοῦ γίνῃ Πρωτοδίκης ἀνάγκη νὰ ἐνασκήσῃ ἐπὶ τετραετίαν τὸ δικηγορικὸν ἐπάγγελμα καὶ ἐπὶ τριετίαν νὰ ὑπηρετήσῃ Εἰρηνοδίκης.

Παρετηρήθη δ' ὅτι οἱ ἐκ τῶν ἑδρῶν τοῦ Πανεπιστημίου μας γενόμενοι Πρωτοδίκαι δὲν ἔχουσιν τ' ἀπαιτούμενα προσόντα, ἤτοι τὴν κοινωνικὴν πεῖραν, καὶ δὲν γιγνώσκουσι τὸν βίον, τὰ ἤθη, ἔθιμα, τὰς ἀρετὰς καὶ τὰς κακίας τῶν ἰδιωτῶν—καὶ δυστυχῶς οὐκ' ὀλίγοι ἐγκρίνονται ὡς δικαστικοὶ χάριν συμπαθειῶν κλπ.

Ὁ κ. Δ. Βοκοτόπουλος ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης καὶ πρῴην δικηγόρος ἃς ἐπισπεύσῃ τὴν ἐπιψήφισιν σχετικοῦ Νόμου.

Γ. ΜΟΥΝΤΖΟΥΡΙΔΗΣ
Δικηγόρος ἐν Ναυπλίῳ

Ἀριθ. 17,888.

Ἀποδεικτικὸν

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν πέμπτην (5) Ἰανουαρίου 1908 ἐννεακοσιοστοῦ ὀγδόου ἔτους ἡμέραν Σάββατον καὶ ὥραν 5 μ. μ. ὁ ὑποφαινόμενος δικαστικὸς κλητὴρ τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν Γεώργιος Ἀργυρόπουλος, τῇ ἐγγράφῳ παραγγελίᾳ τοῦ δικηγόρου Ἠλ. Τ. Χαριτάτου, πληρεξουσίου τῆς Ἀννέτας Ἰω. Δεσίπρη τὸ γένος Νικολ. Μαραγκοῦ, κατοίκου Ἀθηνῶν, μετέβην καὶ ἐπέδωκα πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν τὴν ἀπὸ 28 Δεκεμβρίου π. ἔ. ἀγωγὴν, ἀπευθυνομένην ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν διὰ τὸν ἀγνώστου διαμονῆς σύζυγόν της Ἰωάν. Ἀλεξ. Δεσίπρην, δι' ἧς καὶ διὰ τοὺς ἐν αὐτῇ λόγους καλεῖ τὸν ἀντίδικον ἐμπροθέσμως πρὸς συζήτησίν της καὶ ἐξαιτεῖται νὰ γείνῃ δεκτὴ ἡ ἀγωγή της, νὰ κηρυχθῇ διαλελυμένος μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ ἐναγομένου ὑφιστάμενος γάμος καὶ καταδικασθῇ οὗτος εἰς τὰ ἔξοδα καὶ τέλη.—Ἀνεγνώσθη καὶ ὑπεγράφη.

Ὁ Λαβὼν Ἀντεισαγγελεὺς
Κ. Δ. Ροϊλὸς

Ὁ Δικ. Κλητὴρ
Γ. Ἀργυρόπουλος

Τὸ παρὸν δημοσιευθήτω διὰ τῆς ἐνταῦθα ἐκδιδομένης ἐφημερίδος «Δικαιοσύνη» διὰ τὸν ἀγνώστου διαμονῆς σύζυγόν μου Ἰω. Δεσίπρην.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 5 Ἰανουαρίου 1906.

Ὁ τῆς Ἀννέτ. Ἰω. Δεσίπρη πληρ. δικηγόρος
Ἠλ. Τ. Χαριτᾶτος

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ κ.κ. ΔΙΚΗΓΟΡΟΥΣ

Ἡ «Δικαιοσύνη» ἥτις ὡς κύκλον ἀναγνωστῶν ἔχει πάντας τοὺς δικηγόρους καὶ τοὺς μετὰ τῶν δικαστηρίων ἐπαγγελματικῶς ἢ ἄλλως συνδεομένους, εἶνε προφανῶς τὸ μοναδικὸν ὄργανον διὰ τοῦ ὁποίου, συμφώνως πρὸς τὸ πνεῦμα τοῦ νόμου, ἐπιβάλλεται νὰ γίνωνται αἱ ἐπὶ διαζυγίων, αἰτήσεων περὶ χωρισμοῦ κτημάτων κλπ. ὁριζόμεναι ὑπὸ τοῦ νόμου δημοσιεύσεις. Περιττὸν ἐπίσης νὰ ὑπομνήσωμεν ὅτι τὸ ὄργανον τοῦτο τῶν δικηγόρων κυρίως, πᾶν ἄλλο ἢ κερδοσκοπικὸν σκοπὸν ἐπιδιώκει, τούτου δ' ἕνεκα ἀναλαμβάνει πᾶσαν ἐν γένει τοιαύτης φύσεως δημοσίευσιν εἰς τὸ ἥμισυ τῆς συνήθους τιμῆς.

Τύποις Π. Α. Πετράκου.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΨΥΧΙΑΤΡΙΚΗ ΚΑΙ ΝΕΥΡΟΛΟΓΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Μηνιαῖον Ἐπιστημονικὸν Περιοδικὸν

Ἀρχισυντάκτης καὶ Διευθυντής:
ΣΙΜΩΝΙΔΗΣ Γ. ΒΛΑΒΙΑΝΟΣ
Ἰατρός, νευρολόγος καὶ ψυχίατρος.
Ἐκδίδεται ἐν Ἀθήναις. Ἔτος 7ον.

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑ
ΩΣ ΙΣΧΥΕΙ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ
ΥΠΟ
ΣΠΥΡ. ΕΥΚΛΕΙΔΟΥ
Ἐξεδόθη τὸ πρῶτον τεῦχος τοῦ δευτέρου τόμου.

Β. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ
ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑΣ
Ἔκδοσις ἕκτη ὑπὸ **Μιχ. Γ. Λιβαδᾶ.**
Συνεπληρώθη τὸ ὅλον ἔργον ἐκ τριῶν τόμων.
Τιμᾶται δραχμῶν 45

Κ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΠΟΥΛΟΥ
Δικηγόρου ἐν Ἀθήναις
ΠΕΡΙ ΤΗΣ CONDICTIO INCERTI
Τόμοι ἐκ σελ. 168 Δρ. 3

ΠΕΤΡΟΥ Μ. ΑΝΤΩΝΙΑΔΟΥ
Εἰρηνοδίκου ἐν Πάτραις
ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΥΔΑΤΩΝ
Κατὰ τὸ Ρωμαϊκὸν Δίκαιον καὶ τὴν ἐν Ἑλλάδι ἐφαρμογήν του.
Τόμοι ἐκ Σελ. 128 Δραχ. 3

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ Σ. ΔΕΛΟΥΚΑ
Ὑφηγητοῦ τοῦ Ἐμπορικοῦ Δικαίου
ΔΙΚΗΓΟΡΟΥ
ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΝΟΜΙΚΗΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΑΛΛΟΔΑΠΩΝ ΕΤΑΙΡΕΙΩΝ
ἰδίᾳ τῶν ἀνωνύμων ἐν Ἑλλάδι
Τόμος ἐκ σελ. 235—***Τιμᾶται δρ. 5***

ΑΝΤ. ΓΡ. ΜΠΟΥΡΝΙΑ
Δ. Ν. ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΓΡΑΦΟΥ ΑΘΗΝΩΝ
ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΓΡΑΦΟΣ
Πλήρης μελέτη περὶ συμβολαιογραφίας
Τιμᾶται Δραχ. 5

Πωλοῦνται ἐν συνόλῳ ἢ χωριστὰ τὰ τὰ ἑξῆς νομικὰ βιβλία καὶ ἀντὶ τῶν σημειουμένων τιμῶν, αἵτινες ἄλλαι μὲν εἰσὶν ἠλαττωμέναι κατὰ τὸ 1)2 ἀπὸ τῆς πραγματικῆς, ἄλλαι δὲ κατὰ 30 0]0 ἔλαττον τῶν ἐν τοῖς καταλόγοις σημειουμένων. Ἅπαντα τὰ βιβλία εἰσὶν καλῶς διατετηρημένα καὶ ἠγγυημένης (ὑπὸ ἔποψιν ὑγιεινὴν) προελεύσεως.

Σ. Μπαλάνου Ἐφημερὶς τῆς Ἑλληνικῆς καὶ Γαλλικῆς Νομολογίας, τόμ. 13, δεδεμ. δραχ. 90.—
Ἰωαννίδου, Πεῖρα, ὁλόκληρος μετὰ τῶν παραρτημάτων, δεδεμ. δραχ. 40.—
Κ. Πολυγένους, (καθηγ. Πανεπιστ.) Μονογραφία περὶ προικός, 2 τόμ. ἐντελῶς ἀμεταχείριστοι δραχ. 10.—
Κ. Δεμερτζῆ, (ὑφηγ. Πανεπιστημ.) Περὶ τῆς ἀναγκαστικῆς διαδοχῆς παρὰ Ρωμαίοις. 2 τόμ. ἐντελῶς ἀμεταχ. δραχ. 6.—
Corpus juris civilis, ἡ κλασικὴ ἔκδοσις Kriegel, 3 τόμοι δεδεμένοι, αἱ Νεαραὶ εἰσὶν μεταφρασμέναι ἀπέναντι καὶ λατινιστί.
Πανδέκται, τοῦ Ἰουστιανοῦ, μετὰ τῆς μεταφράσεως en régard γαλλιστὶ ὑπὸ Hulot, 7 τόμ. δεδεμένοι. δραχ. 40.—

Ἐπίσης πωλοῦνται καὶ διάφορα ἄλλα Γερμανικὰ καὶ Γαλλικὰ νομικὰ συγγράμματα τῶν ὁποίων τὸν κατάλογον δημοσιεύομεν εἰς τὸ ἑπόμενον φύλλον. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.